Anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

JACK VANCE

RĂZBOINICII DE PE KOKOD

514

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
PETRESCU CONSTANTIN
CORNELIA GHEORGHE

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151
Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 300

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 514/august 1994)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

RomCon '94

Federaţia Naţională de Tineret pentru Science-Fiction (FNTSF) şi Clubul SF "Game Over" - Baia Mare, organizează în perioada 30 septembrie - 02 octombrie, a 24-a ediţie a Convenţiei Naţionale de Science - Fiction, RomCon '94.

Taxa de participare este de 5000 lei.

Pentru informaţii suplimentare puteţi contacta:

— Cristian Şerban, tel. 062/42 94 84.

— Florin Fanea, tel. 062/47 13 27, str. Florilor 8-9, cod. 4800, Baia Mare.

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

2001, la Răsărit de SUE (I)

Statele Unite ale Europei încă nu există. Nici măcar ca proiect. Dar noi ne aflăm, nu-i aşa, în plin science-fiction - cel puţin în aceste pagini - aşa că putem măcar introduce noţiunea.

Deci, SUE, un concept care va avea nevoie, după părerea mea, de multe decenii, chiar de secole pentru a fi pus în aplicare de către urmaşii urmaşilor noştri - şi asta din cauza cuvântului *Unite*, căci este greu de crezut că în aceste clipe ale secolului XX, şi în următoarele, am mai putea uni, prin Europa, pe cineva.

Altfel, sigur, există o Uniune Europeană (UE), plină de bune intenţii, condusă de indivizi pragmatici aparţinând mai multor ţări (bogate) ale Europei. Ca întotdeauna, cei puternici fac legile, planurile, desenează viitorul.

O recentă întâlnire a membrilor Consiliului European (pe Insula Corfu, în Grecia, la sfârşitul lui iunie curent) a luat în consideraţie pregătirea unei conferinţe interguvernamentale în viziunea de a construi, repede, o Uniune Europeană capabilă să răspundă în mai mare măsură sfidărilor secolului XXI.

În Corfu, Consiliul European, sub influenţa cetăţenilor din ţările membre ale UE, a accentuat principiile de deschidere şi subsidiaritate ca fiind esenţiale pentru buna funcţionare a Europei de clasa I - în sensul că, pe de o parte, unor ţări aflate în regiuni considerate de clasa a II-a li se vor deschide uşile (sau cel puţin ferestrele) pentru a pătrunde (sau măcar privi) în vagoanele de primă clasă; iar pe de altă parte, că vor exista în UE legi valabile pentru toată lumea, legi şi reguli locale, principii de neingerinţă în treburile interne ale statelor, dar şi obligaţii comune - atât celor mari cât şi celor mici.

Cei prezenţi la Corfu şi-au exprimat îngrijorarea în faţa şomajului ca fenomen planetar: s-au continuat tendinţele după anii recesiunii, UE fiind pe calea unei creşteri economice neinflaţioniste. Adăugându-se faptul că Runda Uruguay a creat un mediu internaţional propice reconstrucţiei economice, dar şi creării unor noi locuri de muncă, "premianţii" europeni (UE, bineînţeles) au umblat la cauzele fenomenului, stabilind că împotriva şomajului se poate lupta eficient încurajând reformele în statele membre ale UE (dar şi în afara lor, spunem noi), adoptând legi şi măsuri care să valorifice potenţialul întreprinderilor mici şi mijlocii (IMM - unealtă economică de mare incisivitate în zilele noastre), coordonând politicile de cercetare, implementând proiecte folositoare trans-europene în domeniile transportului şi energiei, valorificând oportunităţile create de societatea internaţională (din ce în ce mai stabilă) şi încurajând dimensiunea ecologică, la nivel continental.

Într-adevăr, un mediu macroeconomic stabil este o condiţie obligatorie pentru relansarea pieţei muncii - căci este greu de crezut că însângerarea fostei Iugoslavii sau neliniştile din vestul Comunităţii Statelor Independente pot atrage investitori în zone. Deci, doar asigurarea securităţii interne (dar şi externe!) a UE poate duce, în mozaicul de interdependenţe ale sfârşitului de secol XX, şi la asigurarea dreptului la muncă pentru cetăţeanul european.

Evident, societatea trebuie să se perfecţioneze continuu. Şi asta nu numai aici, la Răsărit de UE, unde devine din ce în

ce mai evident că ghemul uriaş de industrii creat în România ultimelor patru decenii nu are nimic comun cu dezvoltarea reală. Şi asta nu numai pentru că tehnologiile industriale ale României sunt, în mare parte, învechite şi ineficiente, nu doar datorită construirii ilogice de industrii (creaţie demiurgică) fără suport de materii prime, ci mai ales pentru că s-a depăşit ideologia păguboasă a dictaturii proletariatului (dezvoltarea industriei grele, cu pivotul ei, industria constructoare de maşini - vă amintiţi?).

Lumea trebuie condusă de deştepţi - adică de oamenii cu ştiinţă de carte. Dar şi flexibili, capabili de schimbare rapidă, de perfecţionare continuă, la care să-şi atragă vecinii de sat planetar. Educaţie permanentă, programe perpetuu noi de educaţie şi perfecţionare, stimularea iniţiativei în aceste adevărate marote care sunt IMM-urile - iată puncte pe ordinea de zi a mai marilor în gândirea şi planificarea europeană.

În mod special ştiinţa şi tehnica trebuie îndreptate spre democratizarea descoperirilor, spre grabnica lor aplicare în social, tocmai pentru că viaţa omului este singurul capital al său şi suntem toţi datori să apărăm acest concept, toţi cei 5,4 miliarde de cetăţeni ai plenetei.

Pe continent vor începe să fie gândite, cu voce tare, proiecte aproape planetare - s-a stabilit la Corfu.

Aşa-numitul "grup Christofersen", împreună cu reprezentanţi ai statelor Asociaţiei Europene a Liberului Schimb (AELS) vor continua şi dezvolta studiul extinderii reţelelor de transport (căi ferate, autostrăzi şi pe apă) la ţările din afara UE, adică înspre Estul Europei şi bazinul Mării Negre. Interesant, nu?

Dar şi conectarea într-un sistem energetic european a tuturor fabricanţilor şi consumatorilor de energie. Sau (raportul "grupului Bangemann) studierea posibilităţilor deschise, în Europa, de societatea informaţional-industrializată (un concept aproape nou!), cu largi perspective pentru progresul economic şi de creştere a numărului locurilor de muncă.

Iar noi? Noi, sărăcimea Europei de Est, vom rămâne doar cântând Imnul Europei de Est (vezi cântecul de revoltă al poetului Adrian Păunescu)? Vom sângera târîndu-ne în afara graniţelor talentele ştiinţifice, artistice, sportive? Şcoala noastră, instituţia asta extraordinară moşită de Spiru Haret şi minţile luminate din jurul lui - va funcţiona în gol?

Vom rămâne, pe mai departe, privind cu jind la Vest şi visând, pentru cine ştie ce mileniu, o utopică ţară cu numele Statele Unite ale Europei?

Nu, bunule cititor, nu vom rămâne în afara hărţii. Şi eu şi dumneavoastră ne aflăm în cărţile ce se vor trage. Şi eu şi dumneavoastră am pus umărul din greu, şi alţii înaintea noastră, decenii, secole. După patru ani şi jumătate de la zguduirea întunericului lumii moarte, observaţi, ne aflăm în viaţă la lumina zilei şi, uneori, mai şi construim.

Peste 1 000 000 de case s-au înfipt în sol. Mii de tineri superdeştepţi au ieşit la soare. Sute de cărţi şi zeci de posturi de radio şi televiziune, filme la care nu îndrăzneam să visăm, călătorii spre alte meleaguri, care ne erau, cu câţiva ani în urmă, la fel de apropiate ca mersul pe Lună.

Editorialul meu este doar un început. La dezvoltarea lui în continuare vă invit şi pe dumneavoastră. Lumea science fiction-ului românesc a dovedit cultură, inteligenţă şi - spre surprinderea generală - pragmatism. Noi, eu şi dumneavoastră, ştim de ani mulţi că 2001 este o dată apropiată şi, în consecinţă, ne-am pregătit şi am gândit-o.

Aşteptăm, deci, colaborarea dumneavoastră. Aici, la redacţia publicaţiei CPSF(A), la sediul revistei "Ştiinţă şi tehnică", în Bucureşti, la Răsărit de UE de acum, dar în plin centrul viitoarelor State Unite ale Europei, la noi acasă.

Alexandru Mironov

CENZURA

Dacă ar fi să i se pună epitaf Revoluţiei din Decembrie 1989, fără îndoială, cel mai nimerit ar fi acest citat din Fritz Leiber: "Aţi ridicat vreodată un bolovan de pe solul umed? Aţi privit vreodată viermii albi şi lunecoşi?".

Este exact imaginea de azi a societăţii în care trăim şi pe care Monica Lovinescu o denumea, încă din 1990, *democratură* (democraţie + dictatură). Însă scopul rândurilor de faţă nu este investigaţia socio-politică, ci, mai curând, o tentativă de analiză culturală.

Sunt încă de proaspătă (şi tristă) amintire chingile, care de care mai aberante, ce încorsetau toate aspectele vieţii noastre culturale. Controlul ideologic se exercita uneori făţiş, alteori pe furiş, întotdeauna cu eficienţă nemiloasă. În cazul sf-ului, el devenea de-a dreptul insidios, ascunzându-se sub masca unui incert liberalism ideatic. Copiii acestui mod de gândire au fost celebrele texte "angajate", în special în demascarea pericolelor unui război atomic, urmate îndeaproape de negre distopii, duhnind vag a putreziciune capitalistă. Astfel că, atunci când cu toţii credeam că sosise momentul notei de plată, sf-ul a putut să se bată cu pumnii în piept, practicanţii genului strigând sus şi tare, oricui era dispus să-i asculte, că ei NU. Între timp, scriitorii de mainstream, a căror rezistenţă surdă şi instinctivă la cenzură îi împinsese, treptat, spre refugiul stilistic şi formal, pregăteau cu surle şi trâmbiţe ofensiva lucrărilor definitiv respinse, sortite să nu vadă niciodată lumina tiparului. Aceeaşi obsesie a "textelor de sertar" bântuia, în egală măsură, şi printre sefişti. Aşa că, sperând la *altceva*, toată lumea aştepta.

Şi încă mai aşteaptă.

Nu există nici un text de sertar. Nici o lucrare de seamă cenzurată. Nicicând n-au existat.

A, desigur, există un Goma sau un Eliade, dar ei îşi scriseseră deja operele importante. Şi, pe deasupra, n-au nici o legătură cu sf-ul. Scrieri confiscate, ţinute sub lacăt? S-au găsit şi de-astea, dar vălul mitic ce le înconjura s-a dovedit extrem de fragil la confruntarea cu realitatea. Nu numai că erau destul de modeste ca valoarea literară, dar schimbarea generală de context a societăţii româneşti le devaloriza, din start, demersul, acum prea puţin actual. Şopârlele, aluziile, personajele cu cheie, parabola kafkiană, simbolistica abundentă, toate păreau a fi căzut, dintr-o dată, în negura istoriei. Era ca şi cum s-ar fi schimbat domeniul de definiţie al unei funcţii; alte variabile se impun, în momentul de faţă. La mintea cocoşului? Nici pomeneală: oameni de artă reputaţi, cu gust şi judecată estetică dincolo de orice îndoială, Piţa sau Daneliuc de pildă, au rămas prizonieri pe veci ai stilului, vetust şi rafinat la unul, scrâşnitor şi vulgar la celălalt.

Aidoma mainstream-ului, şi sf-ul a acuzat din plin şocul jurnalistic, presa fiind, actualmente, cu tot senzaţionalismul amatoricesc pe care-l exhibă, cam singura componentă democratică aflată, cât de cât, în stare de funcţionare. Mulţi scriitori au migrat aici, preferând ficţiunii un contact nemijlocit cu realitatea, dar şi atraşi de certa libertate de expresie din mediul gazetăresc. Cei ce au rămas fideli îndeletnicirii literare s-au pomenit confruntaţi cu un public care-i ignora şi pe care nu ştiau să-l câştige, cu un val de traduceri ce-i marginaliza, cu criterii comerciale cărora nici nu visau să le facă faţă - pe scurt, cu cenzura economică. În spatele căreia se întrezăreşte, însă, şi altceva. Povestirilor le sunt preferate romanele, dacă se poate cu urmare; orice îndrăzneală stilistică e amendată, pe motiv că cititorului trebuie să i se dea totul mură-n gură; şi, în genere, cu cât textele sunt mai "revoluţionare" la suprafaţă şi mai "convenţionale" în conţinut, cu atât mai bine. Situaţia devine încă şi mai delicată, o dată introdusă ideea că unele observaţii pot avea un grăunte de adevăr, iar editorul poate fi bine intenţionat. Fiindcă, se ştie, scriitorul român nu s-a împăcat defel cu verbul "a

povesti", mărginindu-se să contemple, alene-metafizic, sinuozităţi de relief mioritice. Iar sf-ul, tarat de creaţie amatoricească şi înnăbuşit de laudele gen "literatura viitorului", "angajare socială", "avertisment pentru liniştea planetei" şi altele asemenea, s-a pomenit proiectat într-un habitat în care aceste virtuţi, dacă ar fi existat cu adevărat, ar fi devenit însăşi raţiunea de a fi a genului. Abia acum devin lucrurile tragice: e vorba, aici, de incapacitate de adaptare la noile condiţii.

Incapacitate cu bună-ştiinţă întreţinută, în numele succesului la public. Asta făcând abstracţie de ipoteza paranoică a manipulării sf-ului şi a celor ce-l practică. Dar de ce "făcând abstracţie"? La adăpostul comod şi sigur al tăvălugului atotnivelator care e gustul mediu, *e bine să nu*: 1) înjuri, să nu fie şocată blânda gospodină sau inocentul copilaş; 2) te iei de "personalităţi", care oricând îţi pot face servicii, menite - cum altfel? - să crească vânzările; 3) critici, indiferent ce, mai ales când în spatele a ceea ce e de criticat sau "ţ" milioane de fani de vârstă fragedă, dovadă sigură, nu-i aşa, a valorii; 4) opui criterii estetice celor de amiciţie personală şi interes financiar; 5) fii etern nemulţumit, chiar dacă motive există. În reflexul fractal smuls de sf societăţii româneşti contemporane, conformismul, linsul în cur reprezintă calităţi indispensabile reuşitei profesionale. Şi cine e cuminte, ajunge şi la Worldcon, cu biografia romanţată.

Scriam prin 1990, într-un editorial destinat unei publicaţii care n-a mai apărut niciodată: "În paginile acestei reviste nu vor avea ce căuta nici puritanismul prost înţeles, nici falsele pudori, deci absolut nici un fel de cenzură. Orice text valid estetic va apărea, garantat, în forma intenţionată de autor." Aş vrea să pot scrie, astăzi, astfel de cuvinte, într-o revistă de gen aflată la început de drum. Mi-e tare teamă însă, că n-ar fi vorba decât de un entuziasm, în cel mai bun caz naiv, mincinos în cel mai rău.

Bun, veţi zice, dar apar doar atâtea texte (sau filme) excelând în înjurături şi spunând verde-n faţă ce e de spus?!

De acord, iar până la Revoluţie au existat multe realizări artistice de valoare, cu neîndoielnice atribute estetice, etice, morale. Ce s-a întâmplat cu autorii lor? De ce nu sunt în stare să-şi regăsească acele stări de graţie? Răspunsul e foarte simplu: le lipseşte cenzura. Sau un anumit fel de cenzură. Din nefericire, printre puţinele drepturi câştigate la Revoluţie a fost şi cel de-a înjura; din nefericire, zic, fiindcă am reuşit să-l trivializăm rapid, în principal prin lipsă de măsură. Şi, dacă veţi cerceta mai îndeaproape textele astfel "eliberate", de după 1989, va fi lesne de constatat mahalagismul birjăresc dovedit de autorii lor. Aceştia se amăgesc că practică postmodernismul, când, de fapt, produsele finale sunt nişte jalnice kitsch-uri. Presupun că sintagma argheziană "estetica urâtului" le e total necunoscută. De altfel, în general, sf-ul post-Decembrie '89 n-a prea auzit de estetică (şi nici de sf, dar asta e cu totul altă poveste). Înainte-vreme, înjurătura, revolta erau sublimate artistic; *cenzura impunea acest lucru*. Sugestia era primordială; arată, nu spune. Revin la un exemplu din cinema: Andrei Mihalkov-Koncealovski, regizorul cutremurătoarei *Siberiada* în URSS, dar şi al unui *Runaway Train* american, cu nimic mai prejos; sau Lucian Pintilie, cu *Reconstituirea* şi cu *Balanţa*.

Din nou nici o scuză pentru sf, dar un foarte serios semnal de alarmă. Istoria naturală ne învaţă că speciile care nu s-au adaptat, inevitabil au dispărut. Şi, într-adevăr, sf-ul românesc e pe cale de dispariţie. Cuprinşi, poate, de febra traducerilor, am omis să vedem câte titluri importante de gen au apărut la noi în ultimii patru ani; număraţi-le, apoi daţi de-o parte ceea ce încă se poate numi, cu indulgenţă, sf, scris după '89, şi mai număraţi o dată. Veţi fi şocaţi de rezultat.

Inadaptare: libertate pe care nu ştim cum s-o folosim. Şi mentalitate: cum poţi să gândeşti liber, când patruzeci şi cinci de ani ai gândit cenzurat? Nu sunt doar editorii de vină; ba ei chiar au o scuză - imperativele comerciale decid, în cazul lor, între viaţă şi moarte. Scriitorii înşişi, cei care-şi arogă cu trufie găunoasă acest titlu, trebuie să deprindă această libertate. Curaj, îndrăzneală, luciditate sunt atribute intrinseci oricărei ficţiuni ce-şi respectă menirea - aceea de a-l face pe cititor să gândească. Iată cum sunt ani-lumină între curajul de a înjura, aşa, în general, doar ca să fie, şi cel de a înjura o persoană anume. Depinde numai de tine, ca artist, să faci acest pas.

Să dezlănţui anarhia literelor.

Să gândeşti periculos.

Cristian Lăzărescu

Manassass, din nou...

de Gregory Benford

Există şi lucruri mai rele decât să fii luat de valul primei bătălii a primului război declanşat după mai mult de un secol, dar pe moment Bradley nu se putu gândi la nici unul.

De fapt, plecaseră pe furiş. Bradley îl convinsese pe prietenul său Paul să vină cu el şi să zboare la joasă înălţime pentru a privi formaţiile grozave de oameni şi maşini. Bradley ştia cum să se menţină sub plafoanele radar, planând uneori atât de aproape de vârfurile copacilor încât unele ramuri se loveau de longeroanele inferioare. Sosiseră înaintea zorilor, zburând cu aeronava de lux, ultra-silenţioasă, a tatălui lui Bradley - deasupra câmpurilor întinse, folosind răsăritul soarelui pentru a orbi senzorii optici de dedesubt.

Fusese extraordinar de palpitant. Coloanele sclipitoare, mirosul înţepător al distrugerii, bubuiturile îndepărtate, înfundate, ale luptei.

Apoi cineva i-a doborât.

Nu cu o lovitură în plin, din fericire. Bradley ghidase aeronava peste două şiruri de dealuri, zburând înclinat prin aerul sfâşiat de explozii. Pe urmă aterizaseră greoi, iar pernele gonflabile îi salvaseră pe cei doi băieţi.

N-au avut de ales şi-au trebuit să meargă cu echipa care i-a scos din epavă. Dexter, un bărbat masiv, oacheş, părea să fie şeful.

— Ni s-a dat de ştire că un grup de meci vin încoace, pe drumul ăsta, zise el. Staţi cu noi, ne puteţi ajuta.

— De ce-am face-o? spuse Bradley, iritat. Vreau să...

— Pentru că pe-aici nu eşti în siguranţă, puştiule, răspunse Dexter. Poate că voi, puştani bogaţi puşi pe plimbat, o să-nvăţaţi azi ceva în privinţa asta.

Dexter zâmbi, dezvăluind doi dinţi lipsă, şi le făcu semn cu mâna celor din compania lui să continue avansarea în lumina piezişă a zorilor.

Nimeni nu avea mâncare, iar Bradley era foarte sigur că nu i-ar fi dat şi lui dacă ar fi avut. Luptele de peste coama dealului din vest întrerupseseră liniile de aprovizionare care traversau acest ţinut deschis, odinioară agricol.

Ajunseră la răscruce pe la jumătatea dimineţii şi imediat doborîră, din greşeală, un servo-mec. Acesta îi văzu venind peste coama dealului, prin stejărişul des, şi porni, mişcându-se cât de repede putea. Era de clasă R, cromat şi strălucitor.

O femeie care ducea pe umăr una dintre ţevile lungi o dădu jos, ochi şi o bubuitură îl făcu pe Bradley să tresară. Mecul R căzu.

— Primul pe ziua de azi, spuse femeia, care se numea Angel.

— Probabil a fost un cercetaş, zise Dexter.

— Pentru ce? întrebă Bradley şocat, pe când mergeau în josul pantei către mec, prin aerul încă răcoros şi umed al zorilor.

— Retragerea mecilor? zise Paul, cam nesigur.

Dexter încuviinţă.

— Mecii trec pe-aici. Pariez că-s tare speriaţi.

Văzură că mecul R avea o găurică ce-i perforase chiar servo-controlurile de la spate.

— N-ai tras rău deloc, îi spuse un bărbat lui Angel.

— Ţi-am zis eu că chestiile-astea or să meargă, răspunse Angel cu mândrie. Am reglat-o pe-a mea de-azi dimineaţă. Ajută.

Deodată Bradley îşi dădu seama că diferitele ţevi cu mecanisme pe care le duceau cei doisprezece oameni erau arme, produse de fabrici cu personal exclusiv uman.

Instrumente de ucis, se gândi el, încremenit de surpriză. *Ca în zilele de demult. Le vezi în piese istorice şi-n chestii de-astea, dar sunt ilegale de un secol.*

— Poate că mecul ăsta era doar foarte speriat, zise Bradley. Are soft-ware pentru asta.

— Am emis un avertisment prin beeper, spuse Dexter, bătându-şi cu palma pachetul de pe spate. Iese din staţia asta mică de-aici. Dacă vreun mec nu vrea să dea de necaz, tot ce are de făcut este să se-apropie încetişor de noi şi-apoi să se-ntindă pe jos, ca să putem arunca o privire la cuburile lor cu programe.

— Îi scoateţi din funcţiune?

— Bineînţeles. Altfel cum am fi siguri?

— Ăsta a fugit, clar de tot, zise Angel, reîncărcându-şi puşca.

— Poate că n-a înţeles, răspunse Bradley. Modelele R erau abile, subtile, minunate în relaţiile sociale.

— Ştia bine-mersi, spuse Angel, deschizând cu un pocnet panoul central al mecului şi scoţându-i cubul de identitate. Uite, e din Senfran.

— Ce face aici, la atâta distanţă, dacă nu e răzvrătit? întreaba un negru numit Nelson.

— Mda, zise Dexter. Înregistrează-l ca răzvrătit.

Îi înmână lui Bradley un com-brăţară.

— Acum ţinem socoteala cu mare grijă. Azi ai să te ocupi doar cu înregistrarea scorului, puştiule.

— Răzvrătit, aha, înţeleg, spuse Bradley, tastând pe com. Era liniştitor să facă ceva simplu în timp ce-şi domolea sentimentele.

— Să ştii, zise Nelson, cu vocea cuprinsă de încordare. Uită-te la el. Mec de lux, mai deştept decât majoritatea celorlalţi, încercând să scape. Fugea de oamenii noştri. Tocmai au împrăştiat o mare unitate mec la vest de-aici.

— Niciodată nu mi-am putut permite să cumpăr un lucru de-ăsta cromat, zise Angel. Şi ei ştiau chestia asta. Un mec luxos de clasă R mi-a făcut scandal în magazin când încercam să pun mâna pe-o conservă de soia. Râse sarcastic. Asta a fost pe vremea când se mai aflau ceva rămăşiţe pe rafturi.

— A fost un lucru elegant, nu-i aşa?

Nelson îi trase un şut mecului, care se rostogoli mai departe, în josul pantei.

— L-ai aranjat tare bine, spuse Bradley.

— Dă-l de-a dura până-n scobitura aia, zise Dexter, ca să nu poată fi văzut de pe drum.

Îi făcu semn lui Paul.

— Tu mergi cu plutonul celălalt. Hei, Mercer!

Un bărbat înalt veni agale din locul unde încercase cu grijă să smulgă spinii de pe o pară ghimpoasă care creştea într-o viroagă. Le era foame tuturor. Dexter îi spuse:

— Coboară, treci drumul şi ia poziţie de luptă. Ia-l pe puştiul ăsta - te cheamă Paul, nu? - are să te-ajute la corvezi. Aici o să-i prindem într-un foc încrucişat.

Mercer plecă împreună cu Paul. Bradley ajută la urnirea mecului mort şi, împreună cu Angel, îl rostogoli în viroagă. Mişcându-se, braţele aparatului imprimară adâncituri jilave în iarba primăvăratică. Pământul dezgolit degaja un miros reavăn. Ca să fie siguri, aruncară tufe de manzanita deasupra carcasei strălucitoare, iar când terminară, Dexter îşi desfăşurase oamenii.

Instalau un fel de capcane la o distanţă apreciabilă de intersecţia şoselelor negre. Bradley înţelese că procedau aşa pentru ca răscrucea să nu arate avariată sau blocată. Vroiau ca mecii să intre repede şi să meargă mai departe.

Pe când lucra auzi sunete profunde, joase, ca mormăitul unui uriaş, venind dinspre orizont. Îşi dădea seama că ambele drumuri ce duceau la răscruce îi puteau ajuta pe meci să se retragă din bătăliile îndepărtate. Bradley observă cu admiraţie că Dexter era peste tot, strigând ordine.

Adulţii vorbeau încântaţi despre ce aveau să păţească mecii, cât de lesne era să-i păcăleşti în problemele lumii reale, şi chiar foloseau un argou de-al mecilor - coduri şi acronime care de fapt nu însemnau nimic pentru meci, dar care pătrunseseră în cultura pop drept expresii noi, şic. Asta îl făcu pe Bradley să zâmbească. Îi oferi un moment senzaţia de superioritate, cu care-şi domină neliniştea.

Era o dimineaţă răcoroasă de primăvară acum, când soarele se înălţase deasupra dealului îndepărtat din spatele lor. Vremea optimă pentru încolţirea plantelor, dar câmpurile nu fuseseră arate, nici cultivate. Mecii ar

fi trebuit să fie acolo, semănând viitoarele recolte. În loc de asta plecaseră dincolo de şirul neregulat al colinelor, luptându-se cu grosul trupelor umane şi, aşa spera Bradley în secret, luând-o pe cocoaşă. Deşi mecii n-aveau cocoaşă, îşi aminti el. Dexter şi Bradley se întinseră îndărătul unei moviliţe, la jumătatea pantei. Dexter vorbea în microfonul căştii, cu trăsăturile însufleţite de anticipare şi grijă. Brdaley savură izul bogat al ierbii dulci, proaspăt încolţite, şi se gândi într-o doară să mănânce câteva fire.

Dexter privi poziţia pe care-o întărea plutonul său şi zise:

— Ştii, poate suntem prea aproape, dar îmi închipui că nu poţi fi prea aproape câtă vreme ai arme de foc. Cu puştile astea trebui' să fim aproape, foarte aproape. E mai uşor să-i nimereşti când se mişcă repede, dar în cazul ăsta-i mai uşor şi pentru ei să te nimerească.

Bradley văzu că bărbatul era mai nervos aici decât fusese cu plutonul său. Nimeni aflat în viaţă nu mai făcuse nimic asemănător cu asta. Nu în lumea civilizată, oricum.

— Trebui' să fim siguri că putem să ne retragem de-aici dacă se-ncinge prea tare treaba, continuă Dexter.

Lui Bradley îi plăcu privirea încruntată, plină de înţeles, a lui Dexter.

— Cum ai învăţat metodele de luptă?

Dexter păru surprins.

— E o pasiune de-a mea. Am studiat marile campanii romane din Africa, Asia, apoi cele de-aici, împotriva indienilor.

— Foloseau mult ambuscadele?

— Câteodată. Bineînţeles, după ce Sjgnius din Albion a inventat mitraliera cu aburi, ei bine, romanii au putu să se impună faţă de toate triburile care le făceau necazuri.

Dexter îl privi, mijind ochii.

— Studiezi istorie, puştiule?

— Mă numesc Bradley, domnule. Părinţii mei nu prea mă lasă să citesc despre bătălii. Îmi spun mereu că am trecut de stadiul ăsta.

— Mda, biserica aia a Păcii Universale, corect?

— Da, domnule. Ei zic...

— Lucrurile-astea-s bune pentru oameni. Mecii sunt diferiţi.

— Cum diferiţi?

Dexter îşi supse măselele, aruncând o privire de-a lungul drumului.

— Nu sunt oameni. E un joc cinstit.

— Credeţi c-o să fie greu să-i batem?

Dexter zâmbi larg.

— Suntem programaţi pentru asta de câteva milioane de ani de evoluţie. Ei sunt aici de-o jumătate de secol.

— Din 1 800? Credeam c-am avut meci dintotdeauna.

— Doamne, puştii ăştia niciodată nu ştiu istorie.

— Ei, domnule, ştiu toate lucrurile importante, precum data Secesiunii Americane de la Imperiu şi interdicţia imperială a armelor precum cele pe care le-aveţi aici, şi cum...

— Datele nu sunt istorie, fiule. Sunt doar cifre. Ce contează că ne-am eliberat în cele din urmă de romani? Nu erau decât nişte fricoşi. 'Imperiul Păcii' - contradicţie în termeni, puştiule. Deşi, după felul cum 3D-ul vă pompează-n cap peltea, puştilor, fără să dea măcar documentare de război sau ceva, în afară de filme istorice decoltate şi pomădate, nu-i nici o mirare că nu ştiţi care capăt al puştii face toată treaba.

Asta i se păru incorect lui Bradley, dar îşi dădea seama că Dexter nu era un om de genul celor pe care-i cunoscuse, aşa că tăcu. Un joc cinstit? Ce însemna asta? Un joc cinstit era acela care plăcea tuturor, dându-le ocazia să câştige.

Poate că lumea nu era aşa simplă pe cât crezuse. Aerul de-aici avea ceva ciudat şi tulburător, un zumzet care făcea să i se înfioare pielea, să-i vibreze nervii.

Angel reveni şi se întinse lângă ei, gâfâind, trăgând o armă artizanală, masivă, cu tripod, pe care tocmai o asamblaseră.

Nelson era în josul pantei, ţinându-şi puşca pe braţ. Aranjă tripodul şi ridică pe el un set mare de cilindri şi părţi glisante din oţel negru, brumat, diferit de tot ceea ce văzuse Bradley vreodată. Transpirând, Nelson introduse un încărcător lung, curbat, în tot acel metal proaspăt asamblat şi acţionă mecanismul de închidere. Zâmbi, părând mulţumit de uşurinţa cu care glisau componentele.

Bradley încerca să-şi dea seama cum acţionează fiecare armă când auzi ceva

ce venea repede pe drum. Privi de-a lungul liniei negre care ocolea şerpuind dealurile îndepărtate şi văzu un obiect mare gonind printre copacii cenuşii.

Era un camion deschis, plin de meci cu carcase din cupru. Păreau lucrători în fabrică, ambalaţi ca nişte ouă lucioase pe un carton.

Dexter vorbi în microfon şi arătă spre trei pietre albe, aşezate lângă drum, ca repere. Camionul trecu în viteză prin intersecţie şi porni de-a lungul porţiunii drepte a şoselei din faţa lui Bradley. Panta creştea aici, aşa că aveau să încetinească pe când treceau de pietre.

Bradley îşi dădu seama că n-aveau cum să ştie cu siguranţă ce făceau mecii acolo, iar apoi uită asta, în timp ce era străbătut de o senzaţie ce-i iuţea pulsul. Lângă el, Dexter arăta ca o pisică ce ştie că are un canar pus de-o parte undeva şi că poate merge să-şi înfigă dinţii în el oricând doreşte.

Când camionul ajunse la pietrele-reper, Angel deschise focul. Sunetul a fost mai tare decât oricare altul auzit vreodată de Bradley, şi prima lui reacţie a fost să-şi îngroape faţa în iarbă. Când ridică privirea, camionul se răsucea de-a curmezişul drumului, iar apoi nimeri în şanţ şi se răsturnă.

Meci arămii din spate fură aruncaţi într-o mişcare lentă. Cea mai mare parte din ei se prăvăliră în iarbă şi rămaseră nemişcaţi. Camionul se izbi în plin şi se opri din rostogolire. Câţiva dintre mecii de fabrică se ridicară şi încercară să ajungă în spatele camionului, crezând poate că focurile de armă proveneau doar de la Angel, dar atunci trupa de peste drum deschise focul, iar mecii căzură în şanţ, şi nu mai mişcară. Apoi în văioagă se aşternu liniştea. Bradley auzea cum motorul camionului încă mai zumzăie de la energia electrică, apoi un mecanism intern, de siguranţă, interveni şi motorul fu redus la tăcere.

— Am nimerit camionul chiar în domul de comandă, ai văzut? spuse Angel tare.

Bradley nu văzuse, dar răspunse:

— Da, doamnă, e-adevărat.

— Încearcă asta de fiecare dată, zise Dexter. Facem economie la muniţie dacă nu trebuie să-l împuşcăm pe fiecare din ei.

— Mecii ăştia de fabrică, strigă Nelson spre ei, arată a E-uri şi F-uri, au o construcţie destul de greoaie.

Angel încuviinţă, zâmbind larg.

— E mai uşor să-i trânteşti în şanţ.

Dexter nu auzi asta, căci vorbea în microfonul silenţios, lângă Bradley.

— Myron, voi băieţi daţi-i în lături de pe şosea. Folosiţi cheile de comandă a energiei şi faceţi-i să meargă singuri până-n locul ăla unde şanţul coboară în albia râului. Spune-le să sară în apă.

— Dar camionul? întrebă Bradley, apoi fu surprins de propria îndrăzneală.

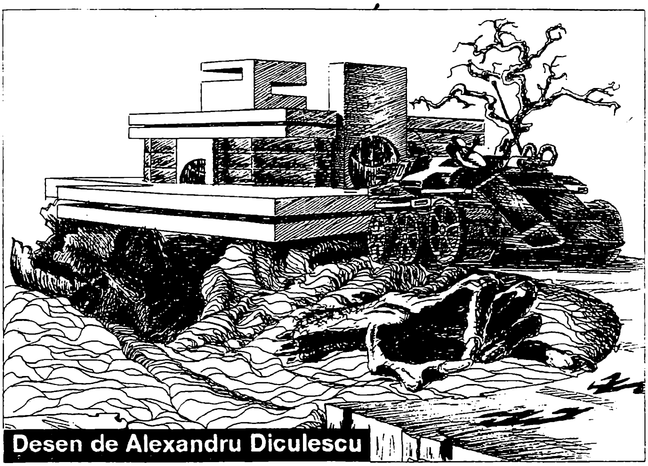
Dexter se încruntă o clipă.

— Ăia din lotul următor or să creadă că l-am nimerit din zbor. Ieri au fost o grămadă de cazuri, către vest.

— Azi n-am văzut niciunul din avioanele noastre, zise Bradley.

— Am pierdut o parte. Restul sunt la sol, pentru că mecii au început să contraatace, cam pe la asfinţit. I-au doborât pe trei din oamenii noştri chiar în zbor. Totuşi mecii-or să ştie asta. Au să-şi închipuie că-i la fel ca ieri şi că pur şi simplu camionul ăsta a avut ghinion.

Dexter zâmbi şi-şi verifică arma, cu care încă nu trăsese.

Desen de Alexandru Diculescu

— Mă duc să-i ajut, zise Bradley, începând să se ridice.

— Nu, avem doar un număr limitat de chei. Băieţii ştiu cum să le folosească. Tu supraveghează drumul.

— Dar mi-ar plăcea să...

— Gura, zise Dexter într-un mod care era nepăsător şi totuşi nu era.

Bradley îşi folosi binoclul de buzunar ca să studieze şoseaua. Căldura dimineţii ridica vălurele de aer de pe fundul văii şi la început băiatul n-a fost convins că vedea cu adevărat mişcare la distanţă de câţiva kilometri, iar apoi a fost sigur. Dexter îi alertă pe ceilalţi şi se porni o grabă nebună pentru ascunderea mecilor.

Erau într-adevăr morţi, dar oamenii puteau să le acţioneze rezervele de energie şi să-i facă să ruleze pe roţi şi şenile de-a lungul drumului, iar apoi să coboare albia torentului şi să se arunce în râu. Bradley auzi râsete în timp ce trupa de peste drum îi privea pe meci cum sar în apa maronie.

Unii dintre aceştia ieşiră la suprafaţă şi începură să-şi agite împrejur braţele şi rotoarele, imitaţii comice de oameni care înoată. Asta dură doar câteva secunde, iar apoi se scufundară precum ceilalţi.

Nelson reveni în fugă urcând dealul, ducând pe spate o ţeavă lungă.

— Uite lansatorul ăla pe care-l vroiai. Rensink nu părea prea încântat să se despartă de el.

Dexter se ridică în picioare şi privi de-a lungul drumului cu binoclul său.

— Lasă-l aici. Avem o cotă mai înaltă decât Rensink.

Dexter luă tubul de oţel, care pentru Bradley arăta exact ca telescoapele pe care el şi prietenii săi le foloseau pentru a studia cerul.

— Dacă nu intenţionaţi să folosiţi puşca asta, ăă, domnule, aş... zise Bradley într-o doară.

Dexter zâmbi.

— O vrei tu, este?

— Păi, da, m-am gândit că din moment ce dumneavoastră...

— Sigur. Poftim. Încărcătorul intră aşa, îi arătă el, o ţii în felul ăsta, ocheşti de-a lungul crestăturii ăleia. Eu am construit-o, deci ştiu că e bună. A trebuit să-nvăţăm o grămadă de tehnici vechi ca să facem chestiile astea.

Bradley simţi ponderea şi însemnătatea armei şi, de probă, exersă ochirea în jos, spre şosea. Atinse trăgaciul cu precauţia unui amant virgin. Dacă apăsa doar pe bucăţica rece de metal, o gaură avea - ei bine, *poate* avea - să apară în carapacea unui mec fugar. Un mec cu care n-aveau să mai trebuiască să dea piept în haosul care venea. Era un mod simplu de a gândi cu privire la întreaga problemă complexă. O părticică din Bradley agrea această simplitate.

Mecii tot nu sosiseră, însă acum Bradley îi vedea prin binoclu suficient de bine ca să ştie de ce. Călătoreau pe invenţii de-ale lor, autopropulsate, forme modificate ale vehiculelor pe care mecii le foloseau uneori pe străzi. Aceste vehicule aveau trei roţi şi erau făcute din alamă strălucitoare.

Se deplasau încet, probabil li se termina energia. Pe când îi privea, unul îşi deplie un panou solar de pe spate pentru a prinde razele soarelui răsărind, iar apoi şi ceilalţi, dar asta nu-i iuţi deloc. Nu arătau precum mecii sociali eleganţi pe care-i zărea de obicei trecând pe aleile rezervate bicicletelor, trimişi pentru un mic serviciu. Aceştia erau doar meci de clasă N sau P care montaseră laolaltă nişte roţi.

Sosiră pedalând în intersecţie, folosindu-şi braţele. Cel din faţă văzu camionul zăcând într-o rână şi-şi dădu seama imediat că era ceva în neregulă, apoi începu să pedaleze din greu. Atunci Nelson trase în el, deşi Dexter nu spusese nimic. Îl nimeri pe mecul conducător, iar acesta se duse de-a berbeleacul, cu braţele prinse în lanţul bicicletei sale. Angel nu putu rezista şi-i doborî pe următorii trei cu o rafală. Apoi ceilalţi interveniră cu un cor de împuşcături sacadate şi bubuituri, în care nici un sunet de armă nu semăna cu altul, iar în hărmălaie Bradley apăsă şi simţi cum patul puştii îl izbeşte.

Ochise unul dintre mecii de la spatele micii coloane şi când privi după aceea mecul era pe jos, alunecând de-a curmezişul drumului, iar îndărătul lui ţâşneau scântei pe când metalul brăzda asfaltul.

— Opriţi! Opriţi tragerea! strigă Dexter şi, în liniştea subită, Bradley îi auzi pe meci zăngănind, apoi

oprindu-se, chiţăind şi prăvălindu-se în şanţ.

— Luaţi-i de pe drum - repede! ţipă Dexter. Îi făcu semn lui Bradley să coboare dealul, iar băiatul alergă să vadă rezultatele. Pe când se repezea spre ei, mecii păreau să fie nevătămaţi, cu excepţia câtorva crestături, însă apoi, din apropiere, în fiecare se vedeau câteva găuri. Avu timp să-i arunce o privire lui Paul, care se-nroşise la faţă şi gâfâia, cu privirea înceţoşată. Nu avură timp să vorbească.

Bărbaţii de peste drum porniră, din nou, cea mai mare parte a mecilor cu cheile de comandă-expres, dar unul suferise un fel de explozie internă şi spatele îi fusese smuls. Bradley ajută trei bărbaţi să-l ridice suficient pentru a-l rostogoli de pe asflatul uşor curbat şi de îndată ce-l urniră mecul se duse de-a dura şi alunecă într-un crâng de eucalipt. Aruncară crengi peste el. Bradley îl căută pe acela în care trăsese, însă acum era imposibil să-şi dea seama care era.

Aşteptând, simţi o încordare, o îngreunare a aerului. Aromele copacilor şi ierbii îi pătrunseră în nări, bogate şi intense. Alergară cu toţii înapoi, în susul pantei. Bradley găsi puşca despre care acum îşi spunea că-i a lui şi se întinse cu ea în iarbă, ascunzându-se îndărătul unei moviliţe, alături de Dexter.

Rămase întins acolo, doar respirând şi uitându-se la puşcă, ce părea să fie făcută dintr-o mulţime de părţi complicate. Dexter îi aruncă trei încărcătoare şi o cutie de cartuşe cu cămăşi din cupru. Cutia promitea că sunt penetratoare de blindaj. Bradley bâjbâi puţin pe când învăţa cum să umple încărcătoarele, dar apoi se mişcă rapid, introducând cartuşele în timp ce auzea uruitul îndepărtat al unui vehicul cu şenile.

Se apropia de-a lungul celeilalte şosele. Răspântia arăta destul de liberă, fără semne evidente de ambuscadă.

Plutonul Mercer aşezase două mine pe drum. Aveau suprafaţă cameleonică şi după un minut era imposibil să le deosebeşti de asfalt. Bradley putea să-şi dea seama unde se aflau pentru că erau în linie cu pietrele albe de reper şi de-aici de sus arătau mai netede decât asfaltul.

Se întrebă dacă mecii puteau sesiza asta. Senzoriumul lor era mai bun decât cel uman din unele puncte de vedere, mai slab din altele. Îşi dădu seama că nu se gândise niciodată foarte mult la viaţa interioară a unui mec, mai mult decât ar fi putut să cerceteze într-adevăr amănunţit lumea interioară a animalelor. Dar, în principiu, mecii *puteau* fi cunoscuţi. Întreaga lor perspectivă putea fi digitalizată şi examinată minuţios.

Zăngănitul şi vuietul ce se apropiau îi goniră aceste gânduri din minte.

— Amorsaţi! strigă Dexter, vocea încordată trădându-i o parte din emoţie.

Un vehicul mare, cu şenile, veni în goană printre copacii care mărgineau şoseaua neagră, licărind ca o ţintă de joc video. Pe toată suprafaţa lui erau cocoţaţi meci urcaţi pe flancuri, şi mult mai mu;ţi erau înghesuiţi pe platforma din spate. Când Bradley privi iar şoseaua din apropiere, minele îi săriră în ochi ca un păianjen pe o faţă de masă din dantelă. Întreaga vale vibra şi strălucea de la lumina intensă, senzorială. Mirosurile i se amestecară în nări, luciul rece al puştii îi vorbi prin mâini.

Cu siguranţă că mecul şofer va vedea minele, va opri şi se va retrage, îşi spuse el. Iar mecii din vehicul vor sări jos şi unii dintre ei îi vor ataca pe oameni, rulând pe drum şi trăgând cu laserele pe care le deturnaseră de la scopuri industriale. Bradley auzise de meci care puteau să treacă peste comenzile de siguranţă şi să lupte.

Apucă mai bine puşca. În mod vag, ştia că Dexter ocheşte de-a lungul armei sale tubulare, şi că Angel vorbea cu ea însăşi în şoaptă pe când aştepta.

— Dacă ar fi ca noi s-ar opri la primul semn de pericol pe care l-ar vedea, mormăi Dexter, probabil pentru sine, dar auzi şi Bradley. Apoi ar desfăşura meci luptători pe ambele laturi ale şoselei şi ne-ar mătura, atacând din flanc.

— Crezi c-or s-o facă? întrebă Bradley gânditor.

— Noo. Aştia n-au ce-avem noi.

— Ce... ce anume?

Bradley cunoştea spectrul larg al însuşirilor deosebite pe care le aveau mecii.

— Sânge-n pix.

Mecii cocoţaţi pe capota vehiculului cu şenile priveau

înainte, de-a lungul drumului, şi se ţineau strâns pentru a se păzi de hurducăturile brutale de la cotituri.

Apoi unul dintre ei văzu minele şi repezi un servobraţ către ele. Câţiva meci, care stăteau lângă cabină, începură să scoată vaiere de avertisment, iar vehiculul se înţepeni în frâne şi se răsuci de-a curmezişul drumului. Se opri pe buza şanţului, scoase un scrâşnet grav şi începu să dea îndărăt.

Trei meci săriră din cabină. Bradley îl prinse pe unul din ei în cătare şi aerul fu despicat de o explozie uriaşă care-l făcu să tresară şi să uite tot restul.

Capota metalică a transportorului păru să se dizolve într-un nor albastru. Bena vehiculului zbură cu un bubuit puternic.

Aerul deveni o urzeală fină de pete rotitoare, în timp ce fragmente ţâşneau în sus ca o arteziană neagră, iar apoi cădeau ca grindina pe coasta dealului. Bufnituri şi zdrăngănituri anunţau că bucăţi mari de meci picau prin preajmă. Bradley îşi băgă capul în iarbă. Ţipă când ceva îi izbi genunchiul, iar altceva trecu rostogolindu-se peste el şi dispăru. În spate îl loviră pietricele.

Când Bradley ridică privirea, se aştepta să vadă că pe drum n-au rămas decât resturi. În urechi îi urla amintirea sunetului şi se întreba dacă surzise. Dar prin fum văzu câţiva meci retrăgându-se pe furiş din transportorul dezmembrat. Erau cinci, strâns grupaţi.

Ridică puşca şi trase foarte iute în mecul din frunte. Acesta căzu, iar băiatul trase în următorul obiect şi în următorul, văzând doar formele în mişcare şi vârtejul ceţos al acţiunii.

Angel trăgea şi Nelson la fel, pocnete ascuţite atât de rapide şi regulate încât Bradley se gândi la răpăiala unui băţ ţinut de un băiat în timp ce aleargă pe lângă ţambrele unui gard - şi în câteva secunde pe şosea nu mai erau meci.

Dar se aflau doi în şanţ. Fumul cenuşiu se răspândea pretutindeni în valuri.

Bradley văzu un mec mişcându-se chiar când un segment rapid de lumină ţâşni dinspre el, străbătând fumul. O auzi pe Angel ţipând şi înjurând. Femeia ridică mâna, iar aceasta era însângerată.

Un alt segment de lumină traversă aerul timp de o clipă şi o rată, iar apoi un al treilea îi izbi arma. Aceasta zbură în bucăţi, cu un pocnet. Bradley ochi mecul şi trase încontinuu până când îl văzu pe acesta şi pe cel de-al doilea prăvălindu-se de-a curmezişul şanţului şi încetând să mai mişte.

O linişte încordată reveni în vale. Transportorul ardea, însă dincolo de troznetele şi vuietul acestuia nu se vedea nimic mişcându-se pe şosea.

Angel gemea din cauza rănii şi Nelson o îngriji, scoţând o trusă de prim ajutor în timp ce alerga spre ea. Când văzură că avea să scape cu bine, Dexter şi Bradley coborâră încet spre şosea.

— Pariez că ăsta-i ultimul grup mare, zise Dexter. De-acum o să ne vină doar meci rătăciţi, nici o problemă.

În timp ce mergea, Bradley îşi simţea picioarele ca nişte buşteni ce izbeau pământul. Îi făcu semn cu mâna lui Paul, care era deja pe şosea, dar n-avea chef să vorbească cu nimeni. Aerul era răcoros şi era plin cu aşa multe izuri pe care le simţea cum îi intră şi-i ies din plămâni precum aromele separate dintr-o sondă cu îngheţată.

— Hei! strigă Mercer de la cabina transportorului. Ăştia au mâncare aici, înăuntru!

Toţi îşi îndreptară atenţia asupra cabinei. Mercer scoase hrană uscată, ambalată în carton, nişte cutii de conserve, o lădiţă cu băuturi răcoritoare.

— E ceva, nu? - meci care duc mâncare, spuse Angel meditativ.

Timp de câteva minute mâncară şi băură, iar apoi Paul strigă:

— E un băiat aici.

Îl găsiră pe Paul aplecat deasupra unui băiat care era pe jumătate ascuns de un mec prăbuşit. Bradley văzu că mecii din grup îl ocrotiseră pe acest băiat în timp ce erau doborâţi.

— Încă mai are o scânteie de viaţă, spuse Paul.

— Mâncarea era pentru el, spuse Mercer.

Bradley se aplecă. Paul luă băiatul în braţe, însă era limpede după faţa lui trasă, palidă, şi după cantitatea de sânge ce-i uda hainele, parte din el proaspăt, roşu, iar cea mai mare parte brun, uscat, că nu erau speranţe prea mari. N-aveau nici o modali-

tate să-l ducă la crioconservare. Buzele subţiri se dechiseră, tremurară, şi băiatul zise:

— Rău... mami... doare...

— În actele astea scrie că e sub îngrijire medicală, spuse Dexter.

— Cum adică? întrebă Angel.

— Scrie că are deficienţe mintale. Ăştia-s meci pentru asistenţă medicală.

Dexter împinse una din carcasele mecilor şi aceasta se rostogoli dând la iveală însemnele castei H.

— Fir-ar să fie, cum de s-au amestecat cu mecii ăştia răzvrătiţi? întrebă Nelson iritat, aşa cum fac oamenii când caută pe cineva sau ceva pe care să dea vina.

— Accident, zise simplu Dexter. Confuzie. Poate s-au gândit că fac ce era mai bine, îndepărtând pacientul de la locul luptelor.

— Fir-ar să fie, spuse Nelson iar. Apoi buzele i se mişcară, dar nu se auzi nimic.

Bradley îngenunche şi goni câteva muşte de pe faţa băiatului. Îi dădu băiatului nişte apă, însă privirile acestuia erau ţintite undeva departe, iar buzele scuipară apa. Angel încerca să găsească rana şi să oprească hemoragia, dar avea o înfăţişare palidă, ca de ceară.

— Fir-ar să fie de război, zise Nelson. Mecii, ei sunt de vină pentru asta.

Bradley luă de la Paul o ceaşcă ce se încălzea singură şi-i dădu băiatului puţină supă. După faţă nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, iar privirile îi rătăceau fără ţintă sus, pe cerul senin. Bradley privi un fluture care se aşeza pe braţul băiatului. Acesta îşi desfăcu aripile în lumina piezişă, galben-aurie a soarelui şi gustă sângele maron care se usca. Bradley se întrebă dacă fluturii se hrănesc cu sânge. Apoi băiatul se înecă şi fluturele îşi luă zborul, dus de-o adiere, iar când Bradley îl privi din nou, băiatul murise.

Stătură multă vreme împrejurul trupului. Şoseaua era un haos de carapace sfâşiate, componente interne încurcate şi resturile transportorului explodat. Nimeni n-avea să mai intre în acea zi într-o ambuscadă şi nimeni nu schiţă vreo mişcare să cureţe drumul.

— Ştii, mecii ăştia pentru asistenţă medicală sunt destul de isteţi, spuse Paul. Numai că au luat o decizie greşită.

— Probabil erau mai isteţi decât băiatul, răspunse Bradley.

Băiatul nu fusese cu mult mai tânăr decât Bradley, totuşi în ochii săi nu fusese decât un gol.

— El era om, totuşi.

Măreaţa exaltare a începutului, pe cre o simţise toată dimineaţa, începu să-l părăsească încet pe Bradley.

— O însuşire dată naibii, nu? zise el, neadresându-se nimănui anume. Şi alţii făceau asta, spunând pur şi simplu diverse lucruri vântului în timp ce se împrăştiau încet şi începeau să pună ordine în sfărâmături.

Încordarea şi scânteierea aerului îl însoţeau încă, totuşi. Nu se mai simţise aşa de viu în viaţa lui. Dintr-o dată văzu lumea abstractă, blândă, închisă în care locuise de la naştere ca pe o enclavă, o rezervaţie - o capcană. Întreaga societate umană fusese într-o crisalidă , un culcuş de catifea îngrijit de meci.

Ei găsiseră o alternativă a războiului: bunăstarea. Şi bunătatea simplă, omenească. Bunătatea *omenească*.

Poate că toate acestea fuseseră pierdute acum.

Şi nici nu era vreo tragedie. Nu dacă le înapoia lumea aşa cum putea fi, o viaţă de zgomote şi însufleţire, şi contactul aspru al lucrurilor reale. Sălăşluise în spaţiile de cristal ale minţii în timp ce dedesubtul unor asemenea distracţii reci, antiseptice, trupul său tânjea de dorul pământului cald, reavăn şi a misterelor sale umede.

Nelson şi Mercer strângeau însemne de meci.

— Vrei un AB? îl întrebă Nelson pe Bradley. Am găsit unul aici. Poate că mecii ăştia lucrători l-au ajuns din urmă şi l-au luat cu ei.

— Am să notez doar numerele de serie, răspunse acesta automat, nedorind să-i vorbească lui Nelson mai mult decât era necesar. Sau oricui altcuiva. Se vorbise atât de mult.

Petrecu o vreme tastând numerele pe com şi apoi îndepărtând carcase de meci de pe şosea.

Dexter se apropie de el şi-i spuse:

— Sigur nu vrei unul dintr-astea?

Era un laser pe care-l folosise unul din mecii răzvrătiţi. Negru, canelat, cu un luciu atrăgător.

— Angel păstrează unul. Probabil că are să spună tot restul vieţii cum a căpătat rana şi are să arate laserul care poate a făcut-o.

Bradley privi obiectul neted, senzual. Acesta lucea în lumina vie a soarelui, ca o promisiune.

— Nu.

— Sigur?

— Ia de-aici chestia asta blestemată.

Dexter îl privi ciudat şi se îndepărtă. Bradley se uită ţintă la mecii pe care-i aruncau de pe şosea şi încercă să-şi dea seama în ce mod se deosebeau de băiat, care, probabil, era cu adevărat mai puţin inteligent decât ei, însă totul era umbrit de amintiri: cât de mult îi plăcuse puşca şi ce dulce era iarba şi cum trăgea în ţinte când acestea ajungeau la punctul pentru foc încrucişat, sub soarele strălucitor. Îi venea greu să se gândească pe când ziua ajungea la orele cele mai călduroase, şi după o vreme nu mai încercă. Era mai uşor astfel.

Traducere de Florin Pâtea

LITERATURILE SF...

(Urmare din nr. 514, pag.32)

MEXIC: Deşi suportând cu greu concurenţa gigantului vecin nord-american, producţia locală SF numără câteva nume de mare rezonanţă, dintre care menţionăm pe Maria Elvira BERMUDEZ, Alejandro JODOROWSKI (culegerea *"Cuentos panicos"*, 1965), Augustin Cortes GAVINO (*"Hacia el infinito"*, 1968), René REBETEZ-CORTEZ (culegerea *"La nueva prehistoria y otros cuentos"*, 1968 - din care au fost traduse două povestiri: *"Băşicuţa"* şi *"Noua preistorie"*), Tomás MOJARRO (*"Transterra"*, 1971), Menen DESLEAL (*"La ilustre familia androide"*), Santiago GENOVES (*"Omul care a fost în mare"*), Hugo A. BROWN (*"Afectat în facultăţile sale"*). Dintre periodicele care animă fandomul mexican, un rol deosebit au jucat şi joacă *"Los cuentos fantásticos"* şi *"Espacio"*.

CHILE: Este patria unuia dintre cei mai importanţi scriitori de science fiction latino-americani. L-am numit pe Hugo CORREA, a cărui celebritate i-a adus nu numai stima şi prietenia lui Ray BRADBURY, dar şi intrarea în preţiosul top al cărţilor cele mai bine vândute în Statele Unite. Romanul său *"El que merodea en la lluvia"* (1961) a fost ecranizat, iar *"Los Altisimos"* (1959) reprezintă una dintre cele mai reuşite abordări romaneşti ale temei Pământului gol în interior. Alte titluri de referinţă din creaţia sa sunt: *"Alguien mora en el viento" (1959)*, *"Los titeres"* (1969), *"Cuando Pilato se opuso"* (1971), *"Nueva dimension"* (1971) şi *"Ojos del diablo"* (1972).

Încheiem capitolul cu Antoine MONTAGNE, singurul creator de SF care se apropie, ca valoare, de nivelul profesional european: *"Los superhomos"* (1963), *"Acá del tiempo"* (1968), *"No morir"* (1971).

URUGUAY: În afara marelui Horacio QUIROGA, îl amintim pe Mario LEVRERO cu *"La ciudad"* (1966), *"La machina de pensar de Gladys"* (1967), *"El lugar"* (1969), *"Aguas salabras"* (1973), *"Paris"* (1973), *"Capitulo XXX"*, scriitor prolific şi original, un curajos şi ironic analist al evoluţiei societăţii umane. Pe aceeaşi linie pesimist-satirică, se înscriu şi Carlos Maria FEDERICI (de asemenea şi talentat grafician SF), Felix Obes FLEURQUIN şi Carlos CASACUBERTA, toţi trei lansaţi în paginile revistei spaniole *"Nueva dimension"*.

PERU: Doar puţini scriitori au reuşit să se impună, iar dintre aceştia José B. ADOLPH a publicat mai multe culegeri în intervalul '68-'75 (cea mai reprezentativă pentru creaţia sa fiind *"Cuentos del relojero abominable"*, 1974). Alte titluri din creaţia sa sunt: *"El retorno de Aladino"* (1968) şi *"Manana fuimos felices"* (1975). Mai trebuie amintit şi Juan Rivera SAAVEDRA, care (în 1976) a alcătuit antologia *"Cuentos sociales de ciencia-ficción"*.

COLUMBIA: Nu vom insista asupra operei de excepţie a lui Gabriel Garcia MARQUEZ, foarte bine cunoscut cititorilor români. Vom aminti numai că Jaime LOPERA a contribuit din partea columbiană la completarea imaginii SF-ului ibero-american cu o culegere de povestiri (*"La perorata"*) apărută în 1967.

VENEZUELA: Se remarcă prin scrierile a trei talentaţi autori: Pedro BERROETA (romanul *"La salamandra"*, 1973), Luis Britto GARCIA (culegerile *"Rajatabla"*, 1970 şi *"Abrapalabra"*, 1977, din care au apărut în limba română povestirea *"Războaie posibile - Războiul în timp"*) şi Julio GARMENDIA (1898 - 1976: *"Maşina de făcut PU! PU! PUUU!"*).

În sfârşit, încheiem periplul nostru în Lumea Nouă cu două escale în America Centrală: în COSTA RICA, unde Fabian DOBLÉS a publicat în 1984 excelenta culegere *"Cuentos"* (din care se remarcă povestirea *"La carta"*) şi în GUATEMALA, unde - din păcate - opera de pionierat a lui Rafael Arévalo MARTINEZ (romanele *"El mundo de los Maharachias"*, 1938 şi *"Viaje a Ipanda"*, 1939) a rămas fără urmări.

Fără a avea pretenţia de a creiona un tablou complet al literaturii science-fiction latino-americane, ne-am străduit - în limitele posibilităţilor documentare şi accesibilităţii surselor - să oferim cititorului român cât mai multe date asupra acestei şcoli, atât de apropiate prin limbă, concepţii şi... destin cu SF-ul românesc.

Dacă un fenomen este ignorat, nu înseamnă că el nu există!

JALLALABAD ESTE LIBER!

Departamentul de Poliţie - Jallalabad
20 Decembrie
Către Compania TV ORACLE NETWORKS

Domnilor,

Ca poliţişti, suntem primii care cunoaştem prevederile legii Hirschfeld. De fapt, am elaborat împreună cu Procuratura Urbană paragrafele referitoare la interdicţia accesului în reţea. Pe de altă parte, acuzaţia d-voastră cum că am fi încălcat sus-menţionata lege, nu poate sta în picioare, câtă vreme lt. Jan Demuth, din Corpul de Intervenţie - Confesiune, a fost demis la numai 29 de minute după ce a preluat cazul Lindsay - Yezhov. Ca o măsură de precauţie suplimentară, locaţia Demuth (etajele 25-29 ale Turnului de Veghe de pe Ocean Blvd.) a fost dezafectată între zilele 17-19 ale lunii curente.

Respectivele etaje ale locaţiei arhitecturale au fost verificate atent, fiind atribuite ulterior locotenentului Max Textor din Corpul de Intervenţie-Confesiune. Actualmente, lt. Textor are locaţia sub control.

În aceste condiţii, Departamentul de Poliţie din Jallalabad consideră că nu are nici o legătură cu încălcarea legii Hirschfeld.

Al D-voastră,
Erwin Szöks - General Comandor

Compania TV ORACLE NETWORKS
20 Decembrie
Către Procuratura Urbană - Jallalabad

Domnilor,

Anumite servicii Urbane susţin ideea că încălcarea legii Hirschfeld poate fi imputată Companiei noastre... Această afirmaţie denotă o necunoaştere a situaţiei de pe teren. Locaţiile noastre sunt controlate eficient şi nu avem angajaţi mobili (rezultatul unei atente politici de personal promovate de Compania noastră). Practic, niciuna dintre cele 400 de poziţii atribuite lui ORACLE NETWORKS nu a devenit autonomă.

Totodată, Corpul de Intervenţie-Confesiune susţine că a reocupat locaţia Demuth din Turnul de Veghe şi că o controlează, Jan Demuth însuşi fiind exclus din tabulatoarele cu poziţiile personalului lor răspândit în Jallalabad.

Dar, progresele noastre continuă să fie perturbate de lt. Demuth şi, de aceea, intenţionăm să depunem împotriva Departamentului de Poliţie (Corpul de Intervenţie-Confesiune) pentru încălcarea legii Hirschfeld. Lt. Demuth a fost, atât ca persoană fizică, cât şi ca locaţie arhitecturală, în subordinea Poliţiei, iar factorul declanşant al parazitărilor a fost cazul Lindsay-Yezhov, investigat de Corpul de Intervenţie-Confesiune.

În aceste condiţii, vă rugăm să dispuneţi anchetarea Corpului de Intervenţie-Confesiune din Jallalabad.

Cu sinceritate,
Erich Berglund - Director de programe

Procuratura Urbană - Jallalabad
21 Decembrie
Către Corpul de Intervenţie-Confesiune

Domnule General Comandor,

Vă anunţăm prin prezenta că locaţiile d-voastre din Jalalabad sunt puse sub urmărire preventivă, conform articolului 7, alineatul 3, din legea Hirschfeld, care interzice accesul nemijocit al persoanelor fizice în reţelele TV, în "scopuri promoţionale, publicitare, sau propagandistice".

Motivul punerii sub urmărire este constituit de acţiunea ilegală a lt. Jan Demuth. Conform informaţiilor noastre, acesta şi-a abandonat locaţia şi, scăpat de sub controlul grupărilor înregistrate oficial, acţionează aleator, perturbând emisia Companiei TV ORACLE NETWORKS cu spoturi publicitare şi sloganuri ireverenţioase.

Al D-voastră,
Charles Oberon - Procuror Şef

Procuratura Urbană - Jallalabad
21 Decembrie
Către Laboratorul Urban de Igienă Mentală
Secţia Locaţii in vitro

Dorim să ne furnizaţi un raport ştiinţific fundamentat despre funcţionalitatea locaţiilor. Acest document este strict necesar pentru anchetarea penală a lt. Jan Demuth, având în vedere că acesta încalcă repetat legea Hirschfeld.

Vă reamintim că încălcările legii Hirschfeld atentează la siguranţa Urbană a Jallalabadu-ului.

Cu mulţumiri anticipate,
Charles Oberon - Procuror Şef

Extrase din editorialul jurnalului de reţea
OPTIC JALLALABAD
21 Decembrie

...cât despre grupurile care s-au infiltrat în serviciile Urbane (dovadă, multiplele încălcări ale legii Hirschfeld, care au culminat cu defecţiunea Demuth) d-l primar Arne Strougal a afirmat că, citām: "Relaţiile funcţionale din Jallalabad au stârnit totdeauna invidia celorlalte oraşe. Politica noastră de atribuire a locaţiilor şi accesul la informaţie, la care, adug cu mândrie faptul că, oricând, oricine, dispune de un input practic nelimitat de *hrană*, au făcut din Jallalabad ţinta unor desfăşurări aberante de energie politică. Eu cred că celelalte Aglomerări Urbane ar face mai bine să-şi vadă de eficientizarea propriilor servicii, decât să se hazardeze să pună mâna pe funcţionalitatea Jallalabad-ului, pe care, oricum, nu-l pot înţelege..."

De ce nu poate fi înţeleasă funcţionalitatea Jallalabad-ului? Aceasta este întrebarea pe care v-o punem d-voastră, abonaţii din locaţii.

Răspunsul este unul singur. Celelalte oraşe nu au încă nivelul nostru educaţional, ca să nu mai vorbim de...

Corpul de Intervenţie-Confesiune
21 Decembrie
Către lt. Thomas Castrioti

Având în vedere declanşarea anchetei în cazul lt. Jan Demuth, cu care aţi colaborat în cele 29 de minute care au premers demiterii din Corp a numitului Demuth, vă solicităm un raport detaliat al misiunii Lindsay-Yezhov.

Vă mulţumesc,
Erwin Szöks - General Comandor

Laboratorul Urban de Igienă Mentală
22 Decembrie
Secţia Locaţii in vitro
Către Procuratura Urbană - Jallalabad

RAPORT

După cum ştiţi, un creier, chiar transferat, continuă să funcţioneze în cuante, indiferent de tipul locaţiei. Vă reamintim că există trei (3) tipuri de locaţii.

I) *Locaţii arhitecturale* - cum a fost cazul lui Jan Demuth;

II) *Locaţii funcţionale* - amplasate în linii de montaj, în linii de înaltă tensiune, în cabluri de comunicaţie, în module de prestare servicii etc.;

III) *Locaţii umane* (aşa-zisele locaţii *in vivo conscientiae*) - plasate în personal individual mobil de întreţinere şi verificare.

Concret, 90% dintre cetăţenii noştri sunt cuprinşi în primele două tipuri de locaţii, 5% fac parte din cel de-al treilea tip, iar ceilalţi 5% au refuzat locaţionarea.

În ceea ce priveşte funcţionalitatea intelectuală a indivizilor locaţionaţi, gândurile, planurile, proiectele şi emoţiile acestora sunt emise pulsator, comparabil cu undele hertziene. În fapt, orice reprezentare mentală constă dintr-o succesiune de manifestări - nonmanifestări, imperceptibile observatorului neavizat, dar care, dacă sunt studiate atent, pot fi utilizate profitabil de persoana sau grupul înzestrate corespunzător, din punct de vedere tehnic.

Exemplu: în cazul Demuth, cei care l-au obligat să-şi abandoneze locaţia din Turnul de Veghe au speculat fracţiunile de secundă succesive în care cortexul locotenentului nu se manifesta şi l-au invadat în respectivele perioade de latenţă, manipulându-l.

S-au folosit de avantajul conferit de adoptarea locaţiilor fixe. Locaţia îţi permite dizolvarea propriului corp într-o structură stabilă, străină, îţi permite acces nelimitat la energie şi informaţie, dar te face vulnerabil la

inputurile externe, câtă vreme nu te poţi deplasa *substanţial* ca să verifici nemijlocit veridicitatea unei informaţii.

Practic, Demuth a suportat un desant psihologic, pulsator, şi el în contratimp cu propriile lui cuante ideatice. Astfel, a fost deviat de la scopurile sale de Intervenţie-Confesiune.

Având în vedere numeroasele încălcări ale legii Hirschfeld, opinăm că situaţia lui Demuth nu este singulară. Coroborând aceste date cu evoluţia politică externă, ne permitem să atragem atenţia că Jallalabad este ţinta unui atac cu mult mai serios decât pare la o evaluare superficială.

Să nu uităm că oraşul nostru este alcătuit din 90% cetăţeni răspândiţi în locaţii fixe - indivizi practic dizolvaţi în substanţa Jallalabad-ului, deci cu drept de decizie neintermediat...

Winnona Hammersmith
Cercetător Şef

Extrase din depoziţia lt. Thomas Castrioti, prestată sub jurământ în faţa Curţii Urbane Jallalabad 22 Decembrie

Jan Demuth m-a contactat în 17 Decembrie, la ora 17,30. Primise o informaţie confesională la unul dintre terminalele sale distale. Mi-a spus că a fost comisă o crimă în apropierea locaţiei mele - Turnul Omphalon, etajele 2-6, Benghazi Drive. Cuvintele lui exacte au fost:

"Un individ nelocaţionat, Lindsay Banush îl cheamă, şi-a ucis un semen în W.C.-urile de la parterul *tău*."

Nu, nu mi s-a părut bizar că lt. Demuth, care se afla la 18 cvartaluri depărtare, a aflat înaintea mea ce se petrece în aria pe care o supraveghez. A afirmat că primise informaţia prin terminalele confesionale. Facem parte - nu-i aşa? - din Corpul de Intervenţie-Confesiune, iar informatorii noştri nelocaţionaţi acţionează deseori în această manieră. Ei ştiu că atunci când are loc o crimă, făptaşul blochează terminalele poliţistului afectat ariei respective.

Ca răspuns la demersul lui Demuth, am abandonat imaginea care parazitează de câteva săptămâni mira de pe STAR CABLE. *(Completul de judecată a clătinat din cap, la unison, ritmic, ca un lan de păpuşi cu gâturi dezarticulate - ştiau de crăpătura stelară, strălucitoare, care-ţi dădea impresia că ecranul de pe STAR CABLE e spart. Şi mai ştiau că este vorba de o defecţiune anterioară lui Demuth, veriga unui complot progresiv, minuţios montat. Da, erau siguri de asta, aşa că şi-au obligat locaţiile umane să comenteze între ele.)* Deci, am abandonat steaua care strălucea pe ecran şi am încercat să izolez locul crimei după prevederile regulamentare.

Mi-am coborît panourile de pe coridoare şi mi-am blocat uşile. Dar era prea târziu. N-am reuşit să izolez decât cadavrul. Sau, ca să fiu mai precis, ceea ce atunci consideram că este un cadavru...

La 17,32 l-am anunţat pe lt. Demuth că mi-a scăpat făptaşul. Dar Jan intervenea deja. Se propagase insubstanţial printre locaţii, până în proximitatea ariilor mele. Pe urmele ucigaşului.

Între timp însă, mi-am dat seama că nu avusese loc nici o crimă. Am recunoscut cartelele lui Lindsay Banush şi Yezhov N'Diour, care, avuseseră într-adevăr o dispută în W.C.-urile din subsolul Turnului Omphalon. Se înjuraseră ca nişte porci de negri ce sunt şi... *(aici, lt. Castrioti a fost atenţionat să-şi păstreze pentru sine opţiunile rasiale)*... şi după aia se luaseră la bătaie.

Lindsay a reuşit să-l trântească pe Yezhov pe pardoseală şi l-a dezarmat. I-a desfăcut şliţul, i-a plonjat mâna în... în chiloţi, şi i-a spus:

"În mâna mea stângă sunt coaiele tale şi în mâna mea dreaptă e cuţitul tău. Îi simţi tăişul?"

(Locotenentului Castrioti i s-a atras atenţia că trebuie să vorbească civilizat în faţa Completului)

"...îi simţi tăişul?

Bineînţeles că Yezhov N'Diour simţea tăişul de oţel şi era speriat de moarte că Lindsay o să-l lase fără moştenitori.

"Atunci, dacă-l simţi, să nu te pună dracu să-mi mai stai v'odată-n cale! Papagali ca tine, tre'e V'o cinci, doar ca să mă încing niţel! 'nţeles? sau îţi fac un semn pe burtă ca să ţii minte?"

Vă daţi seama că după tratamentul ăsta, Yezhov a rămas întins pe jos de frică, în timp

ce Linsay a ieşit uşurel din clădire. Asta era "crima" de care fusese informat Demuth.

Abia pe la 17,40, urmărind deplasarea bizară a lui Jan, mi-am pus primele întrebări. El o luase în jos pe Benghazi Drive şi se propagase spre sediul lui ORACLE NETWORKS. La ora aia, eu încă bâjbâiam după Lindsay, gata să-i iau un interogatoriu preliminar. N-a fost greu să dau de el. Coborîse spre Harbour Park şi lăsase în urma lui o dâră puturoasă care ar fi trebuit să... *(lt. Castrioti a fost întrerupt şi atenţionat că riscă să plătească o contravenţie dacă persistă în a se exprima trivial în faţa instanţei.)*

Era o urmă clară, ca să spun aşa, iar eu m-am mirat că un profesionist ca Demuth o pierduse, propagându-se spre ORACLE. Atunci s-a produs *declicul*... Mi-am dat seama ce se petrece, *de fapt.*

Cum v-am spus, schimbasem canalul. Nu mai priveam steaua de pe STAR CABLE, trecusem şi eu pe ORACLE. Iar pe ORACLE rula chiar atunci un film vechi cu Harrison Ford. *Witness.* Îl ştiţi? Mă rog... Erau nişte asemănări aiuritoare între film şi situaţia pe care o încasase Demuth în confesional.

Unu: Lindsay şi Yezhov urlaseră şi se înjuraseră şi se caftiseră într-o toaletă, ca nişte împuţiţi de cioroi ce sunt... *(o amendă de 50 de credite pentru lt. Castrioti - a anunţat judecătorul)*... Atunci, s-a corectat Castrioti, Lindsay şi Yezhov s-au înjurat ca nişte gentlemeni ce sunt, în latrina de la subsol: Exact ca-n film.

Doi: toaletele din Turnul Omphalon comunică cu gara Jallalabad-ului. Exact ca puturoasele de W.C.-uri din film.

Şi trei: ca să pună capac la toate, am cerut copiile confesionalului lui Demuth. Acolo am văzut cum un copil dintr-o sectă creştină fundamentalistă luase legătura cu colegul meu, informându-l despre Lindsay, care îl hăcuise pe Yezhov la subsolul Turnului Omphalon.

Exact ca-n film.

Şi Demuth care în timpul ăsta se propaga spre ORACLE! Mi-am spus: să ştii că ăştia *(murmure de aprobare pe băncile completului)* să ştii că ăştia i-au cuplat aiurea terminalele lui Jan, şi el, idiotul, anchetează crima din film. Vrea să pună mâna pe personajele pe care i leau turnat *ei* în confesional. Să vezi că Demuth o să intre în reţeaua TV! Aşa mi-am spus.

N-am luat legătura cu el. Am zis că să-l las să se perpelească niţel. La distanţă de locaţia lui fixă *in vitro*. Şi, ca să fiu cinstit, de fapt tot Corpul de Intervenţie-Confesiune se pregătea de o partidă copioasă de râs. Lt. Demuth, care luase urma unor tipi pictaţi pe celuloid! Pregătindu-se să-i ancheteze...

Tribunalul Urban - Jallalabad
22 Decembrie
Către Corpul de Intervenţie-Confesiune

D-le General Comandor,

Vă facem cunoscut faptul că cercetările preliminare au stabilit că lt. Jan Demuth a fost ţinta unui desant psihologic inamic. Având în vedere situaţia politică externă, vă solicităm intervenţia promptă pentru asigurarea reţelelor de locaţii împotriva asalturilor duşmănoase Jallalabad-ului.

Andreas Menem
Preşedinte al Tribunalului Jallalabad

Serviciul de Siguranţă - Jalalabad
23 Decembrie
Către primarul Arne Strougal

NOTĂ

Din cele 16.850.976 locaţii fixe ale Jallalabad-ului, aproximativ 30-35% sunt infiltrate şi manipulate de indivizi nelocaţionaţi. Sunt semne că acţiunea este concertată, mai ales că intensitatea semnalului luminos parazitar de pe STAR CABLE a crescut simţitor în ultimele 8 ore, ca un mesaj de raliere.

Situaţia este deosebit de gravă şi vă sfătuim să decuplaţi urgent respectivele locaţii, după schema......

Stenograma parţială a discuţiei dintre A. Strougal (primar) şi C. Oberon (procuror şef)
24 Decembrie

C.O.: V-am mai spus, d-le primar. Totul era să-i locaţionăm pe toţi cetăţenii valizi. Sau, să-i expulzăm pe cei care refuzau locaţionarea *in vitro*.

A.S.: Crezi că tipii ăştia mobili sunt cauza defecţiunilor?

C.O.: Nu am date certe. Sigur este doar că

vectorii desantului sunt cetăţenii mobili. Nelocaţionaţi. Dacă sunt, sau nu, dirijaţi din alte Aglomerări Urbane, nu ştiu. Şi nici nu are importanţă. Deocamdată, ei sunt cei care impregnează locaţiile cu date false.

A.S.: Cum adică, n-are importanţă? Prahubhada, Nagano, Corona-Pradesh - toate sunt Aglomerări anti-Jallalabad! Şi eu trebuie să ştiu: cu ce oraşe întrerup comunicaţiile? Ce oraşe ne parazitează cetăţenii? Cu cine întrerup relaţiile diplomatice? Ştii bine că nu pot acţiona arbitrar...

C.O.: Ştiu. Ştiu. Consistoriul Aglomerărilor Urbane ar pune Jallalabad sub interdicţie dacă aţi sista legăturile unilateral.

A.S.: Deci? Ce fac? Eşti procuror. Veghezi la împlinirea legii... Cum procedez? Am o masă de cetăţeni care acţionează aleator, nerespectând tabulatoarele cu funcţionalităţi. Mai mult de 50% din Jallalabad este amorf...

C.O.: Mda. Mai mult de 50% din Jallalabad se află în reţelele TV. ORACLE, STAR CABLE, ş.a.m.d. (Foşnet de hârtii, zgomotul unui derulator şi piuiturile de semnalizare din reţea). E ceva care ne-a scăpat de sub control. Locaţionaţi, cetăţenii *jinduiesc* după mişcare. Iar filmele sunt refularea lor. Au intrat cu toţii în filme. În filme se pot mişca, deşi continuă să fie imobili. Vreau să zic că...

A.S.: Nu mă interesează consideraţiile tale teoretice! Ce fac cu oraşul? Care sunt Aglomerările de care trebuie să-l decuplez?

C.O.: Cred că puteţi să-l izolaţi complet. Tipii ăştia mobili sunt......

Mesaj de detresă adresat de Primăria din Jallalabad, Serviciilor Urbane şi Biroului de Tabulare al Locaţiilor
24 Decembrie

Domnilor,

Vă rugăm să dezafectaţi toate terminalele şi cablurile interlocaţii. Decuplaţi arhivele şi reţelele TV (în primul rând, STAR CABLE, care inundă locaţiile cu semnalul stelat luminescent). Aproximativ 80% din populaţia locaţionată a fost atrasă în reţelele TV. Ineficienţi, amorfi, nonfuncţionali, cetăţenii noştri care străbat *plot*-urile filmelor.......

OPTIC JALLALABAD
25 Decembrie

COMUNICAT

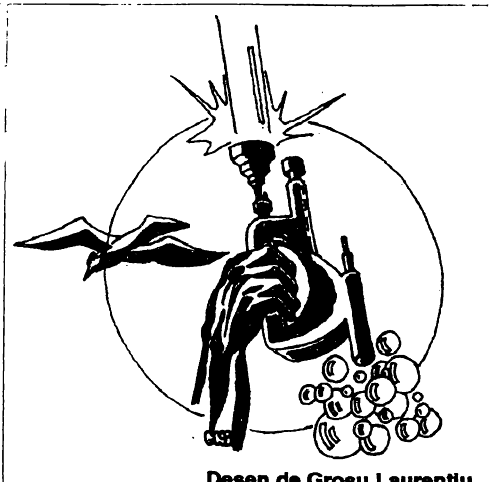
Prin prezenta, notificăm preluarea puterii în Jallalabad de către cetăţenii mobili. Persoanele locaţionate în substanţa arhitectonică sau funcţională îşi încetează orice exerciţiu public. Aceleiaşi prevederi i se vor supune şi cetăţenii dizolvaţi în corpurile semenilor noştri mobili, reduşi la starea de in viro conscientiae.

Repetăm: de la ora 00,05 a.m., Jallalabad este condus de procentul de 5% cetăţeni mobili, nelocaţionaţi. Cei 95% cetăţeni locaţionaţi sunt decăzuţi din orice funcţie Urbană, fiind rugaţi să aştepte desfăşurarea evenimentelor şi transferul pârghiilor decizionale, fără să interfere cu nici un serviciu public.

Atragem atenţia că cei care nu vor accepta condiţiile noastre vor continua să rătăcească (aidoma lui Jan Demuth şi a celor 80% cetăţeni asupra cărora s-a efectuat desant) printre pelicule, pe urmele unor personaje butaforice, pictate pe celuloid...

Cei care se vor supune, în schimb, vor primi benedicţiunea şi vor fi incluşi în tabulatoarele de triere ale celor Trei Shoguni de Yamato. Amintim că Shogunii de Nagano, Akagi şi Kagoshima au recepţionat semnalul de raliere de pe STAR CABLE şi au sosit în Jallalabad în cursul serii precedente, fiind gata să efectueze scanning-ul populaţional...

Sebastian A. Corn

Desen de Grosu Laurenţiu

Războincii de pe Kokod

de Jack Vance

O nouă extravagantă aventură, având-l drept erou pe detectivul spațial Magnus Ridolph

1.

La Providence, tolănit confortabil într-un fotoliu pe promenada de cristal, Magnus Ridolph îşi clătina gânditor paharul cu "Albastrul Ruinelor". În spatele lui se înălța masivul Grenadei, iar în față vălurea Oceanul Celor O Mie de Insule, cu puzderia sa de ostroave împădurite, fiecare ascunzând o vilă în stil neoclasic. Deasupra capului său se boltea cerul de un azuriu magnific, iar sub picioare - dincolo de podeaua de cristal a promenadei - se prăvăleau ameţitor pereţii Canionului de Mărgean, animat de nenumăratele roiuri de efemeride de mare, strălucind şi sclipind ca nişte paiete metalice. Magnus Ridolph îşi muie buzele şi gustă din cocktail, privind gânditor la cartela contului său în bancă, al cărui sold reflecta o situaţie deloc de invidiat. Fusese, fără îndoială, mult prea imprudent în plasamentele pe care le făcuse. Câteva luni mai înainte, Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior, căreia îi încredinţase o sumă considerabilă, se declarase în stare de faliment. Preşedintele Consiliului de Administraţie şi preşedintele-director general, un oarecare domn See şi un alt oarecare domn Holpers, îşi fixaseră nişte salarii uluitoare, în mare parte prelevate pe seama capitalului său.

Magnus Ridolph oftă şi-şi privi cocktailul. Era ultimul de o asemenea calitate; de acum încolo trebuia să se mulţumească cu vinul local, un lichid destul de asemănător oţetului cu pătrunjel, obţinut prin fermentarea scoarţei unui cactus indigen.

Lângă el se opri un chelner.

— O doamnă ar dori să vă vorbească, sir.

Magnus Ridolph îşi mângâie barba albă şi îngrijită.

— Cu cea mai mare plăcere, dragul meu. Spune-i să vină.

Chelnerul nu lipsi mult. În ochii lui Magnus Ridolph se putu citi uimirea când îşi văzu vizitatoarea: o doamnă între două vârste, de o prestanţă impunătoare, care îi conferea un aer de matroană demnă şi militantă. Dând cu ochii de el, pe figură i se putu citi o atât de completă surpriză, încât s-ar fi putut crede că intenţiile sale n-au nimic comun cu interesul profesional.

Oprindu-se brusc, matroana îngăimă:

— *Dumneata* eşti chiar Magnus Ridolph?

Schiţând o înclinare reverenţioasă, o invită:

— Binevoiţi să luaţi loc.

După o scurtă ezitare, vizitatoarea îşi trase un scaun.

— Trebuie să vă mărturisesc, Mr. Ridolph, că mă aşteptam la cineva mai... cum să spun...

Magnus Ridolph îi veni în ajutor, plin de curtoazie:

— Poate, mai tânăr? Cu bicepşi impresionanţi, cu un pistolet la şold şi cască spaţială pe cap? Ori sunteţi contrariată de nuanţa colilie a podoabei mele capilare?

— Hm... nu tocmai... însă problema care m-a adus...

— A! Veniţi totuşi pentru o afacere de ordin profesional.

— Da! Da! O afacere de ordin profesional.

În pofida celor reflectate de cartela bancară, pe care o plie cu meticulozitate înainte de a şi-o strecura în buzunar, Magnus Ridolph

îi replică hotărît.

— Dacă afacerea dumneavoastră necesită performanţe fizice, vă rog să vă adresaţi altcuiva. Hamalul hotelului va răspunde, fără îndoială, unor asemenea exigenţe; este un băiat de toată isprava, care îşi consacră tot timpul liber mânuirii greutăţilor şi halterelor.

— Nu, nu! - se grăbi să-i răspundă doamna. M-aţi înţeles greşit; pur şi simplu îmi imaginam că arătaţi cu totul altfel.

Magnus Ridolph tuşi uşor, ca pentru a-şi drege glasul.

— În ce constă problema dumneavoastră?

— Păi... daţi-mi voie să mă prezint: mă numesc Martha Chickering şi sunt secretara Comitetului pentru Apărarea Valorilor Morale, de pe lângă Liga Femeilor. Noi luptăm împotriva unei stări de fapt deosebit de dezonorante şi căreia legea refuză să-i pună capăt. Am făcut deja apel la inima tuturor celor interesaţi, însă tare mi-e teamă că pofta de câştig contează mult mai mult decât decenţa.

— Vă rog să aveţi amabilitatea de a-mi expune datele problemei.

— Cunoaşteţi planeta Kokod? (După tonul vocii ei s-ar fi putut crede că vorbeşte despre o boală lumească ruşionasă.)

Magnus Ridolph înclină grav din cap, mângâindu-şi barba cu degetele răsfirate.

— Datele afacerii încep să mi se contureze.

— Deci, puteţi să ne ajutaţi? Orice persoană posedând un dram de bun simţ condamnă ce se petrece acolo - este ruşinos, înjositor, dezgustător...

Magnus Ridolph aprobă din nou.

— Exploatarea indigenilor de pe Kokod este, într-adevăr, deloc recomandabilă.

— Cum adică, puţin recomandabilă? - strigă Martha Chikering. Este demnă de tot dispreţul! Înseamnă admiterea sângelui ca miză! Ne putem arăta scârbiţi de monştrii sadici care asistă la corride şi, în acelaşi timp, să tolerăm, ba chiar să încurajăm, îngrozitoarele evenimente care se derulează pe Kokod şi care umflă, văzând cu ochii, buzunarele lui See şi Holpers.

— Hopa! - exclamă Magnus Ridolph. Bruce Holpers şi Julius See?

— Întocmai. (Privirea ei deveni întrebătoare.) Îi cunoaşteţi cumva?

Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul scaunului, luând gânditor încă o înghiţitură din cocktail.

— Într-o oarecare măsură. Am întreţinut, cum s-ar zice, relaţii de afaceri. Dar asta n-are, practic, nici o importanţă; continuaţi, vă rog. Problema dumneavoastră a căpătat noi dimensiuni, iar situaţia este, incontestabil, deplorabilă.

— Deci recunoaşteţi şi dumneavoastră că este necesară suprimarea Sindicatului de pe Kokod? Ne veţi ajuta?

Magnus Ridolph îşi desfăcu braţele cu un gest de neputinţă.

— Mrs. Chikering, sincerele mele urări de succes vă sunt asigurate, şi încă gratuit... Însă o participare activă la cruciada dumneavoastră este cu totul altceva şi aceasta va fi strict determinată de onorariile pe care organizaţia ce o reprezentaţi ar fi susceptibilă să mi le propună.

Mrs. Chikering adoptă un ton înţepat:

— Ei bine, să presupunem că un om principial ar fi dispus să consimtă la unele sacrificii...

Magnus Ridolph suspină:

— Scumpă doamnă, aţi atins un punct sensibil. Este drept, chiar fac un sacrificiu. În locul unei odihne mai prelungite, cum îmi propusesem, îmi voi concentra întreaga capacitate asupra rezolvării acestei afaceri... Deci, să discutăm despre onorariul meu... sau, nu... spuneţi-mi mai întâi ce aşteptaţi de la mine.

— Noi vrem interzicerea pariurilor la Hanul din Valea Umbroasă. Vrem ca Bruce Holpers şi Julius See să fie daţi în urmărire şi pedepsiţi. Vrem să se pună capăt războaielor pe Kokod.

Magnus Ridolph rămase tăcut, cu privirea pierdută în depărtări. Când deschise gura, vocea lui căpătase accente grave:

— V-aţi exprimat dorinţele într-o ordine crescătoare a gradului de dificultate.

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg, Mr. Ridolph!?

— Se poate pune capăt activităţilor de la Hanul din Valea Umbroasă cu ajutorul unei bombe sau declanşând o micro-epidemie a maladiei lui Mayerhan. Pentru a-i pedepsi pe Holpers şi See, este necesară demonstrarea încălcării criminale a unei legi, care lege nici

nu există. Cât despre oprirea războaielor de pe Kokod, asta ar presupune modificarea capitalului genetic moştenit, a sistemului glandular, a educaţiei, a instinctului şi, în general, a sensului vieţii tuturor războinicilor de pe Kokod.

Mrs. Chikering clipi neliniştită şi voi să spună ceva. Magnus Ridolph o opri cu un gest curtenitor al mâinii şi continuă:

— Totodată, nu există nici o şansă de reuşită, dacă nu se încearcă ceva; îmi voi concentra deci toate eforturile să vă satisfac exigenţele. Cât despre onorariul meu... având în vedere caracterul altruist al acestei acţiuni, voi fi mai mult decât modest: 1000 de credite pe săptămână, plus spezele aferente. Cu achitarea anticipată, vă rog!

Magnus Ridolph coborî de pe promenada suspendată şi apoi o apucă pe treptele cioplite în gresia cu nervuri verzi, care duceau spre creasta Masivului Grenadei. Ajuns sus, făcu un popas lângă balustrada de fier forjat pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi se bucură de priveliştea oceanului. Apoi se întoarse şi intră în holul Hotelului Celor O Mie de Insule, decorat cu o dantelărie de arabescuri albastre.

Oferind o expresie impasibilă ochiului cercetător al recepţionerului, se îndreptă cu un pas năpăsător către bibliotecă, unde îşi alese o cabină şi se aşeză în faţa mnemoecranului. După ce căută "KOKOD" în index, apăsă butoanele corespunzătoare.

Ecranul se animă imediat. Magnus Ridolph începu prin a viziona o serie de diagrame şi astfel află despre KOKOD că este o planetă foarte mică, însă cu o gravitaţie extrem de puternică pentru dimensiunea sa.

Apoi ecranul prezentă o imagine generală a suprafeţei planetei, însoţită de un comentariu scris defilând în ralenti.

«Deşi este o planetă mică, gravitaţia şi atmosfera sa o fac să fie»

«remarcabil de adaptată nevoilor omului. Nu a fost niciodată co-»

«lonizată, având în vedere faptul că adăposteşte o populaţie auto-»

«htonă deja numeroasă şi că este lipsită de minereuri valoroase.»

«Turiştii sunt bineveniţi la Hotelul din Valea Umbroasă, stabiliment»

«amplasat în valea de la care îşi trage şi numele. Croaziere săptămâ-»

«nale leagă Starport de Valea Umbroasă. Punctul de atracţie al Plane-»

«tei KOKOD îl constituie populaţia sa.»

Peisajul dispăru pentru a face loc unei fotografii subtitrate: «Războinic Kokod tipic (Castelul Stânca Râului)» prezentând o fiinţă umanoidă, înaltă de vreo 70 de centimetri. Capul îi era foarte alungit şi ţuguiat; corpul părea de albină, lung, terminat în unghi ascuţit şi acoperit cu un puf galben. Braţele subţiri, descărnate, ţineau o suliţă de aproape un metru şi jumătate; la cingătoare îi atârna un cuţit de piatră. Picioarele chitinoase erau protejate de ghimpi. Expresia chipului era blândă, aproape mustrătoare.

Comentatorul se făcu auzit:

— Veţi asculta acum vocea lui Sam 192, de la Castelul Stânca Râului.

Fotografia războinicului Kokod se animă; acesta inspiră profund, fanoanele toracelui fremătară. Din mnemoecran răsună un geamăt ascuţit şi strident, a cărui traducere apăru pe un mic panou, în dreapta imaginii:

«Eu sunt Sam 192, soldat în compania 14-a a Forţelor Ofensive, în»

«serviciul Castelului Stânca-Râului. Valoarea noastră este o sursă de»

«uimire pentru toţi; magnificul nostru arbore-totem îşi afundă pro-»

«fund rădăcinile în sol şi numai arborii-totem aparţinând Castelu-»

«lui Trandafirilor şi vicleanului Castel al Cochiliilor îl depăşesc»

«în circumferinţă.»

«Astăzi, am venit la invitaţia {intraductibil} Castel al Ascunzişului»

«pentru a vorbi de victoriile noastre şi de strategia noastră extraordinar»

«de eficace.»

Răsună un alt sunet: un om exprimându-se în limba Kokod, cu o voce piţigăiată de eunuc:

— Vorbiţi-ne de viaţa la Castelul Stânca-Râului.

— *Ea este foarte plăcută* - afirmă Sam 192.

— Care este primul lucru pe care îl faceţi dimineaţa, după ce v-aţi sculat?

— *Noi defilăm la pas prin faţa matroanelor, pentru a le asigura o fecunditate marţială convenabilă.*

— Ce mâncaţi?

— *Noi suntem hrăniţi de câmp*.*

— Vorbiţi-ne despre viaţa voastră de toate zilele.

— *Noi practicăm diferite discipline; noi ne desfăşurăm în formaţiile de bază; noi ne exersăm în mânuirea diferitelor arme; noi îi instruim pe tineri; noi îi decorăm pe veterani.*

— Când porniţi la luptă?

— *Când este rândul nostru; când a fost lansată provocarea şi ne-am pus de acord cu inamicul asupra Codului de Luptă pe care îl vom practica.*

— Vrei să spui că luptaţi în diferite stiluri?

— *Există nouăzeci şi şapte de tipuri posibile de luptă: de exemplu, Codul 48, cu care am învins puternicul Castel de Sticlă Neagră, ne permite să apucăm suliţa numai cu mâna stângă şi interzice secţionarea tendoanelor picioarelor cu ajutorul pumnalului. Pe când Codul 69, dimpotrivă, cere în mod obligatoriu ca tendoanele să fie tăiate înaintea aplicării loviturii de graţie, iar lancea trebuie ţinută orizontal, în chip de paraşoc.*

— Pentru ce vă războiţi? De ce au loc aceste lupte?

— *Pentru ca arborii-totem** ai altor Castele să nu-l depăşească pe al nostru în grosime - cum s-ar întâmpla dacă n-am lupta şi n-am dobândi victorii.*

— Ce s-ar întâmpla dacă războinicii Castelului Broaştelor ar doborî arborele-totem al Stâncii Râului?

Sam 192 nu emise nici un sunet. Fanoanele îi fremătară şi-şi bâţâi capul. După câteva clipe făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă.

Pe ecran apăru un bărbat purtând epoleţii şi ecusonul Controlului Commonwealth-ului. Acesta îl privi pe Sam 192 cum se duce, cu o expresie de indulgenţă condescecdentă (pe care Magnus Ridolph o găsi cu totul insuportabilă) şi comentă: «Războinicii Kokod sunt bine cunoscuţi graţie numeroaselor studii sociologice publicate pe Pământ, printre care îl amintesc pe cel editat de Fundaţia Carlisle - "KOKOD: O SOCIETATE MILITARISTĂ" (cod mnemoecran: AK - SK - RD - B.). În câteva cuvinte, trebuie să ştiţi că pe Kokod există 81 de Castele, cu toate angajate, unele contra celorlalte, în ostilităţi puternic ritualizate. Funcţiunea evoluţionistă a acestor războaie este de a preveni apariţia suprapopulaţiei pe o atât de mică planetă. Mătcile Castelelor sunt prolifice şi numai asemenea practici, de neînţeles pentru noi, pământenii, pot asigura un echilibru ecologic. Am fost deseori întrebat dacă războinicii Kokod se tem de moarte. Personal, eu cred că aceştia se identifică cu Castelul într-o asemenea măsură, încât nu posedă un simţ al individualităţii decât într-o fază embrionară. Singura lor ambiţie este de a câştiga bătălii, care să le îngroaşe arborii-totem şi să aducă glorie Castelului.»

Oficialul îşi continua comentariul, însă Magnus Ridolph întinse mâna şi acceleră viteza proiecţiei. Pe ecran apăru Hanul din Valea Umbroasă, o construcţie luxoasă la adăpostul unui pâlc de şase arbori-umbrelă gigantici. Vocea comentatorului se făcu din nou auzită:

«La Hanul din Valea Umbroasă, simpaticii proprietari Julius See şi Bruce Holpers îi întâmpină pe turiştii veniţi din toate colţurile universului.»

Pe ecran se proiectară fotografiile a doi bărbaţi - un brunet cu faţă de mitoçan, cu gura strâmbată într-un surâs forţat; celălalt, un slăbănog, cu creştetul ţuguiat al capului profilându-se printre câteva meşe de păr roşcovan. Dedesubt era subtitrat: «SEE» şi «HOLPERS».

Magnus opri filmul, studie cele două figuri câteva secunde, apoi repuse în funcţiune proiecţia.

---

*) Metabolismul KOKOD nu este în totalitate elucidat; după toate aparenţele, ei fermentează elementele organice ale unor plante de cultură, apoi oxidează alcoolii rezultaţi din această fermentaţie (nota autorului).

**) Arborele-totem este un copac compozit care creşte în teritoriul fiecărui clan. Fiecare victorie se celebrează prin altoirea unui grefon, care sporeşte trunchiul arborelui-totem. Arborele-totem al Castelului Stânca Râului are peste 5 metri în diametru şi vârsta lui este estimată la 4000 de ani. Arborele-totem al Castelului Trandafirilor are 6 metri în diametru, iar cel al Castelului Cochiliilor aproape 7 metri (nota autorului).

«Mr. See şi Mr. Holpers - zicea comentatorul - au pus în mod ingenios în valoare aceste războaie neîntrerupte, în scopul distrării oaspeţilor lor. În fiecare zi sunt publicate cotele pentru bătăliile prevăzute a avea loc în ziua respectivă - distracţie care provoacă entuziasmul vizitatorilor sportivi.»

Magnus Ridolph opri mnemoecranul şi se lăsă pe spate în fotoliu, mângâindu-şi gânditor barba.

— Unde funcţionează probabilităţi - şopti el gânditor - există deci şi posibilităţi de a le inversa sensul... Din fericire, obligaţiile mele faţă de Mrs. Chickering nu contravin în nici un fel cu obţinerea anumitor profituri subsidiare... pe care eu le-aş numi mai degrabă reparaţii de ordin material.

2.

Aterizând la bordul lui «HESPERORNIS», aparţinând societăţii de croazieră "Phoenix", Ridolph fu pe moment mai mult decât stupefiat de apropierea liniei de orizont pe Kokod. Cerul părea că-i porneşte chiar de sub picioare.

Un autobuz cu bănci supraîncărcat cu inscripţii şi decoraţiuni florale, aştepta turiştii pentru a-i transfera la han. Magnus Ridolph se urcă şi luă loc; când vehiculul demară în cele din urmă cu o zmucitură neaşteptată, o damă grasă şi transpirată, răspândind un miros strident de colonie ieftină, i se prăbuşi în braţe.

— Puţină decenţă, domnule - bombăni ea.

— Mii de scuze - replică Magnus Ridolph, strângându-se cât putu. Data viitoare voi avea grijă să vă fac loc de cădere din vreme.

Grăsana îi aruncă o privire nimicitoare, apoi se întoarse către prietena care o însoţea, o femeiuşcă al cărei cap mic şi bust proeminent o făceau să semene cu un păun.

— Ghid! - strigă aceasta din urmă.

— Da, doamnă?

— Ia spune-ne ceva despre războaiele astea indigene; am auzit atâtea, încât nu ştim ce să mai credem!

— Sunt foarte interesante, doamnă. Omuleţii ăştia sunt de o sălbăticie incredibilă!

— Sper că spectatorii nu au de ce se teme.

— Nu-i absolut nici un pericol; ei îşi îndreaptă întreaga adversitate exclusiv împotriva celor de aceeaşi specie.

— Care este orarul excursiilor?

— După câte ştiu, castelele Dunei de Fildeş şi Scutului Oriental se vor lupta mâine. Fără nici o îndoială, bătălia va avea loc în regiunea Câmpiei cu Nucşoară, astfel încât se vor organiza trei excursii. Pentru a asista la desfăşurarea trupelor, trebuie plecat de la Han la 5 dimineaţa; pentru primele ciocniri, la ora 6; şi pentru bătălia propriu-zisă, la 7 sau la 8.

— Oh, dar este îngrozitor de devreme! - oftă jalnic matroana. Altceva nu mai figurează în program?

— Nu sunt sigur, doamnă. Castelele Bulei Verzi şi Cochiliilor ar fi posibil să se înfrunte mâine, însă o vor face conform Convenţiei nr.4, ceea ce lasă de dorit ca spectacol.

— Pe lângă Han nu-i prevăzut nimic?

— Nu, doamnă. Castelul Văii Umbroase tocmai a încheiat o expediţie împotriva Bolţii de Marmură şi acum sunt ocupaţi cu repararea armelor.

— Care sunt cotele pariurilor pentru cele pe care le-ai menţionat primele, Duna de Fildeş şi Scutul Oriental?

— 8 la 5 pentru Duna de Fildeş şi 5 la 4 pentru Scutul Oriental, cel puţin astea erau când am plecat.

— Ciudat! Cotele de ce nu sunt aceleaşi în ambele sensuri?

— Toate pariurile trebuie angajate exclusiv prin intermediul conducerii hanului, doamnă.

Autobuzul intră, făcând un tărăboi nemaipomenit, în curtea interioară a hanului. Magnus Ridolph se aplecă într-oparte şi-i şopti vecinei sale de banchetă:

— Fiţi atentă, doamnă; vehiculul se pregăteşte să oprească... N-aş dori să fiu din nou făcut responsabil pentru vreun alt incident neplăcut.

Femeia pufni înţepată şi nu-i răspunse. Autobuzul se imobiliză şi Magnus Ridolph coborî. În faţa lui se înălţa clădirea hanului, iar în spatele acestuia, un munte acoperit cu luxuriante flori verzi pal ce se detaşau pe fondul tufişurilor de un violet profund. La marginea văii se zăreau nişte pomi înalţi şi cu trunchiul subţire, asemănători plopilor, însă cu frunzişul roşu şi negru. "Hm, o lume foarte colorată", gândi Magnus Ridolph, în timp ce se întorcea pentru a-şi lăsa privirea să

cuprindă întreaga vale. Se zăreau pete şi benzi de diferite culori - roz, violet, galben, verde - care se topeau în profunzimea peisajului într-un cenuşiu dulce, de nuanţa penajului de turturică. În locul în care valea se transforma într-o luncă ce însoţea cursul unui râu, Magnus Ridolph observă o construcţie înaltă, de formă conică.

— Ce-i acela? Un castel? - îl întrebă el pe şoferul autobuzului.

— Da, sir, Castelul Preeriei. Castelul Văii Umbroase se află puţin mai sus, undeva în spatele hanului.

Magnus Ridolph tocmai se întorsese, ca să intre în han, când dădu nas în nas cu un omuleţ îmbrăcat într-un costum negru de croială severă şi al cărui cap părea să fi fost comprimat într-o presă. Ridolph îl recunoscu pe Julius See.

— Ia te uită! Asta zic şi eu surpriză! - exclamă Magnus Ridolph.

See clătină din cap încruntându-se.

— Coincidenţe d'astea, mai bine lipsă...

— După regretabila prăbuşire a Societăţii Imobiliare de Investiţii a Imperiului Exterior, mi-era teamă - ba eram chiar îngrozit - că n-am să te mai văd vreodată! (şi Magnus Ridolph îl fixă pe Julius See cu privirea ochilor săi albaştri, la fel de inexpresivi precum cei de şopârlă).

— Las-o baltă - îi răspunse See. Eu sunt cel care conduce afacerea asta. Hm!... pot să-ţi spun vreo două vorbe între patru ochi?

— Mă rog, mă rog...

Urmându-şi interlocutorul, Ridolph traversă un hol de recepţie confortabil, apoi intră într-un birou. Un bărbat cu o faţă ascuţită, cu păr roşcovan cam rărit şi cu nişte dinţi de veveriţă, sări în picioare de cum îl văzu.

— Îţi mai aduci aminte de asociatul meu, Bruce Holpers - zise See cu o voce fără intonaţie.

— Ba bine că nu - răspunse Ridolph. Mă simt deosebit de onorat de atenţia pe care mi-o acordaţi.

See îşi ridică mâna într-un gest autoritar, trădând o exasperare prost ascunsă:

— Scuteşte-mă de ironiile tale, Ridolph!... Spune-mi ce cauţi aici!...

Magnus Ridolph râse cu bonomie:

— Domnilor, domnilor!...

— Zexe, domnilor! Treci la obiect! Dacă mai speri ceva în legătură cu afacerea Imperiului Exterior, ai greşit adresa...

— Dar vă asigur că...

— Eu am auzit o mulţime de chestii în legătură cu dumneata, Ridolph şi, dacă te-am chemat aici, am făcut-o ca să-ţi spun că ne ocupăm de o afacere corectă şi la locul ei, şi că n-avem chef de tărăboi!

— Este de la sine înţeles... - răspunse Ridolph şi-şi desfăcu candid braţele. Totuşi, n-aş putea zice că mă simt chiar în apele mele. Abia sosesc în hanul vostru, înscris reglementar ca orice turist şi - poftim! - mă trezesc tras deoparte şi mustrat.

— Ridolph - îl opri See. Dumneata ai o reputaţie cam ciudată şi fraierul obişnuit nu-şi dă seama niciodată pe ce parte lucrezi.

— Pardon, până aici! - protestă cu severitate Ridolph. Deschide-ţi imediat uşa, ori voi depune o plângere oficială.

— Ascultă aici! - rosti ameninţător printre dinţi See. Suntem proprietarii acestui hotel. Şi dacă mutra ta nu ne place, te dăm imediat afară şi n-ai decât să rumegi ce vrei şi ce nu vrei până la nava următoare... care-i săptămâna ailaltă.

Promt, Magnus Ridolph replică cu răceală:

— Fapt care vă va constrânge la plata unor daune interese substanţiale! Sunt chiar tentat să vă provoc: daţi-mă afară, dacă aveţi curajul!

Holpers, roşcovanul slăbănog, îl apucă nervos de braţ pe See:

— Are dreptate, Julius. Nu-i putem refuza găzduirea, altfel Controlul ne retrage licenţa.

— Dacă face scandal, avem dreptul să-l dăm afară!

— Aveţi vreo dovadă că am de gând să fac aşa ceva?

See se înfipse în faţa lui, cu picioarele desfăcute şi cu mâinile la spate.

— Consideră drept un avertisment această mică discuţie, Ridolph. Să nu zici că nu te-am prevenit!

Întorcându-se la recepţie, Magnus Ridolph îşi trimise bagajele în cameră apoi se interesă unde l-ar putea găsi pe ofiţerul de la Controlul Commonwealth-ului.

— Locuieşte la liziera Tufişurilor Negre, sir; trebuie să luaţi un aerotaxi, în cazul în

care nu doriţi să mergeţi pe jos toată noaptea.

— Bine, comandă-mi un aerotaxi - răspunse Magnus Ridolph.

Aşezat comod în cabina bine tapisată, Ridolph privea Hanul din Valea Umbroasă dispărând în depărtare. Soarele - Pi Sagittarius - care apusese deja, redeveni vizibil când aerotaxiul luă înălţime pentru a depăşi Muntele de Bazalt, apoi redispăru în spatele orizontului înecat într-un vârtej de nuanţe purpurii, verzi şi roşii - pasăre fenix cufundându-se în propriul său sânge multicolor. Crepusculul cobora peste Kokod.

Dedesubtul lui defila un peisaj splendid şi variat: lacuri şi păduri, preerii şi faleze, stânci, văi şi prăpăstii. Ici-colo, Ridolph putea întrezări siluetele estompate în lumina crepusculară ale unor Castele, asemănătoare unor stupi. Cum amurgul aluneca în vioriul catifelat al nopţii, Castelele se iluminară de salbe de jucăuşe scânteieri oranj.

Aerotaxiul coborî strecurându-se pe sub bolta copacilor gigantici, Magnus Ridolph ieşi din vehicul şi, ocolindu-l, se îndreptă spre cabina şoferului.

— Cine-i ofiţerul reprezentând Controlul?

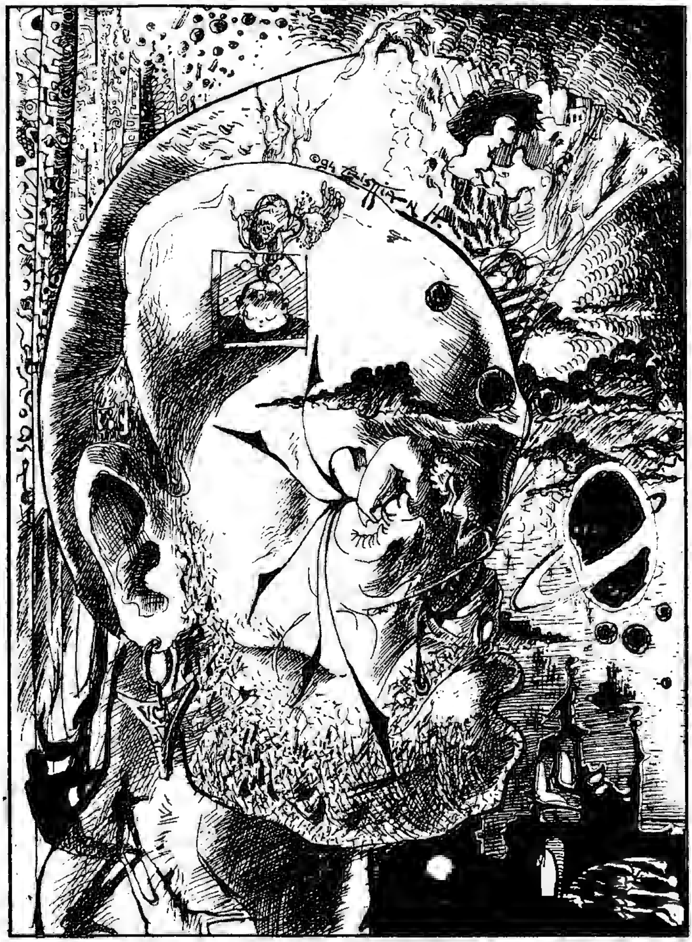
— Clark, sir. Everley Clark.

Magnus Ridolph încuviinţă:

— Nu stau mai mult de 20 de minute. Mă poţi aştepta?

— Cum să nu, sir. Sigur că v-aştept, sir.

Magnus Ridolph îl scrută cu o privire tăioasă: excesiva lui curtoazie n-ascundea oare un dram de insolenţă? Îngândurat, se îndreptă spre clădirea construită din prefabricate. Prin uşa larg deschisă răzbătea afară o fâşie de lumină vie. Înăuntru se vedea un grăsun congestionat la faţă; pantalonii de gabardină erau croiţi ireproşabil. Trăsăturile lui îi aminteau ceva. Unde mai întâlnise oare figura asta rozalie de bebeluş? Ridică mâna şi ciocăni hotărît; bărbatul se întoarse cu un aer plictisit. În acea clipă Magnus Ridolph îl recunoscu pe prezentatorul din filmul văzut la bibliotecă, cel care îl chestionase pe războinicul Sam - 192.

Desen de Cristian Hriscu

Everley Clark se apropie de uşă:

— Da? Cu ce vă pot fi de folos?

— Mi-aţi putea acorda o între vedere de câteva minute? - se interesă politicos Magnus Ridolph.

Clark îşi umflă încurcat obrajii, îşi închise fermoarele buzunarelor şi mormăi:

— Mă rog, mă rog. Poftiţi înăuntru, sir.

Îi indică un scaun:

— Nu luaţi loc? Numele meu este Everly Clark.

— Magnus Ridolph.

Cum auzul acestui nume nu-i spunea nimic, privirea lui Clark deveni întrebătoare.

Ridolph continuă cu un ton glacial:

— Cred că pot conta pe discreţia dumneavoastră.

— În mod cert, sir! Deci, despre ce este vorba, sir? Clark se învioră într-o oarecare măsură şi, apropiindu-se de şemineu, îşi frecă palmele, părând că se încălzeşte la un foc imaginar.

Ridolph îşi alese cuvintele, pentru ca efectul spuselor sale să fie maxim:

— Reprezint o importantă organizaţie, al cărei nume nu îmi este permis să-l dezvălui. Membrii acestei organizaţii - despre care pot afirma că exercită o influenţă politică deloc neglijabilă - au impresia că modul de în care Controlul Commonwealth-ului şi-a exercitat, până în prezent, funcţiile a fost nu numai îngrozitor de ineficace, dar şi incorect.

— Hm, mda! - amabilitatea oficială afişată de Clark dispăru subit, de parcă s-ar fi stins un reflector.

Magnus Ridolph continuă cu o voce severă:

— Date fiind învinuirile, am considerat că este de datoria mea să discut şi cu dumneavoastră, pentru a vă cunoaşte părerea.

Clark înghiţi în sec şi întrebă nervos:

— Ce înţelegeţi prin *învinuiri*?

— În primul rând, se pretinde că pariurile ce se fac la Hanul din Valea Umbroasă, dacă nu-s ilegale, sunt cel puţin în mod explicit, ruşinos şi vădit imorale.

— Ei şi? - replică amar Clark. Ce vreţi să fac eu? Să alerg cu Biblia în mână? N-am cum să influenţez morala turiştilor! Ăştia pot să facă pe dracu-n patru, să umble-n pielea goală, să-şi bată copiii sau câinele, să emită cecuri false... în măsura în care nu-i deranjează pe indigeni, acţiunile lor nu intră sub jurisdicţia mea.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap compătimitor:

— Personal, vă înţeleg poziţia, însă o altă afirmaţie, mult mai periculoasă, pretinde că tolerând continuarea războaielor zi de zi, Controlul aprobă şi încurajează tacit un tip de violenţa care n-ar fi permis pe nici una din celelalte planete ale Commonweath-ului.

Oftând, Clark se lăsă pe spate în fotoliu:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar când vă aud cum vorbiţi, parcă recitesc petiţiile ce le primesc zilnic de la ligile feminine, de la institutele religioase şi societăţile antivivisecţioniste. Clătină din cap şi continuă pe un ton surd: Mr. Ridolph, dumneavoastră, pur şi simplu, ignoraţi realităţile. Veniţi aici purtat de un val de indignare, vă exprimaţi cu vehemenţă protestul şi aşteptaţi plin de satisfacţie urmarea - vorba ceea: *dumneavoastră* v-aţi făcut porţia zilnică de fapte bune. Ei bine, daţi-mi voie să vă spun că nu-i corect! Ce, credeţi că pe mine mă amuză să le văd pe bietele făpturi cum se hăcuiesc? Sigur că nu, deşi, mărturisesc, am început să mă obişnuiesc. Când ne-am instalat pe Kokod, noi am încercat să punem capăt războaielor. Indigenii ne-au luat drept nişte aiuriţi şi şi-au văzut de treabă. Atunci i-am obligat să respecte pacea, ameninţându-i cu doborîrea arborilor-totem. Ori asta, pentru ei, însemna ceva; deci au renunţat să se mai bată. Nu cred c-aţi mai fi putut vedea creaturi într-o stare mai jalnică. Pur şi simplu îşi petreceau ziua tândălind sau lenevind în noroi; după aia au contractat nu ştiu ce molimă şi au început să moară pe capete. Nici măcar nu-şi mai dădeau osteneala să-şi adune morţii. Patru Castele au fost astfel nimicite: Stânca Înnegurată, Tufişul Galben, Soare Apune şi Via Sălbatică. Astăzi încă mai pot fi văzute aceste colonii, vechi de mii de ani, spulberate în numai câteva luni. Iar femelele, în tot acest timp, continuau să aducă pe lume copii. Numai că nimeni nu-şi mai dădea osteneala să-i hrănească, astfel încât ori mureau de foame, ori vegetau fără rost, goi şi veşnic flămânzi, chiţăind jalnic ca şoarecii.

— Hm! - zise Magnus Ridolph. Întristător spectacol!

— Pe vremea aceea, şeful statului major era Fred Exman. Pe propria sa răspundere, el a ordonat ridicarea interdicţiei şi le-a spus că, dacă aşa vor ei, n-au decât să se lupte între ei până când dau ortu' popii. Războaiele au reînceput o jumătate de oră mai târziu şi, de atunci, băştinaşii sunt mulţumiţi şi fericiţi.

— Dacă cele ce-mi spuneţi sunt adevărate - remarcă Magnus Ridolph pe un ton mieros - înseamnă că am căzut şi eu în greşeala celor ce vor să-şi impună propriul lor mod de viaţă

unor creaturi care, prin concepţii şi constituire, au un alt destin.

Clark explodă cu furie:

— Ce, mie credeţi că-mi place să-i văd pe sadicii ăia îmbuibaţi de la hotel îmbogăţindu-se pe seama acestor războaie? Dar eu, ce pot face? Ca să nu spun că nici turiştii ăştia nu-s de soi mai bun; nişte ticăloşi cu mintea bolnavă şi gusturi morbide, care se adapă cu priveliştea morţii...

După o scurtă pauză, Magnus Ridolph reluă cu prudenţă:

— Deci, n-aş greşi dacă mi-aş permite să afirm că, dumneavoastră personal, nu aţi vedea nici un inconvenient în suprimarea pariurilor de la han?

— Absolut nici unul! - exclamă Everley Clark. În calitatea mea de cetăţean, am considerat întotdeauna că alde Julius See, Bruce Holpers şi oaspeţii lor reprezintă tot ce este mai abject în specia umană.

— Încă un lucru - zise Magnus Ridolph. După câte ştiu, înţelegeţi şi vorbiţi limba Kokod?

— Ei, într-o anumită măsură... da. (Clark îşi ţuguie buzele şi expresia chipului său deveni bănuitoare). Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar, în mod oficial, nu pot implica Controlul.

— Nu-i nici o problemă. Vă înţeleg perfect poziţia.

— Atunci, cum intenţionaţi să acţionaţi?

— O voi şti mai bine după ce am să asist la una sau două campanii.

3.

O sonerie cu tonuri cristaline îl trezi pe Magnus Ridolph, care deschise ochii în penumbra violetă a zorilor Kokodiene.

— Da?

Difuzorul hotelului enunţă dulce "Este ora 5, Mr. Ridolph. Primul grup pentru bătălia de astăzi pleacă peste o oră."

— Mulţumesc.

Ridolph îşi coborî picioarele peste marginea somierei pneumatice şi rămase gânditor câteva clipe. În cele din urmă se ridică şi efectuă conştiincios câteva mişcări de gimnastică.

În sala de baie îşi clăti gura cu un jet de raze bactericide, îşi frecă pieptul cu o loţiune depilatoare, îşi stropi faţa cu puţină apă rece şi-şi aplică un gel tonic pe barba albă.

Reîntors în cameră, alese un costum bleu şi gri, de o croială discretă, asortat cu o caschetă flamboaiantă.

Camera sa dădea pe o terasă cu vedere spre munţi; în timp ce tocmai ieşea, se încrucişă cu cele două femei întâlnite în au obuz. Magnus Ridolph se înclină ceremonios, însă

acestea nu-i răspunseră nici măcar cu o privire.

— Lua-le-ar dracu'! - mormăi Magnus Ridolph. Asta-i bună!

Ridică din umeri şi-şi înclină şmechereşte cascheta pe o sprânceană.

În holul hotelului era expus un afiş anunţând evenimentele zilei în curs:

CASTELUL DUNEI DE FILDEŞ
contra
CASTELULUI SCUŢULUI ORIENTAL
pe Câmpia cu Nucşoară
Sunt valabile numai pariurile înregistrate la ghid
Cota Dunei de Fildeş: 8 la 13
Cota Scutului Oriental: 5 la 4
În cursul ultimelor 100 de bătălii Duna de Fildeş a câştigat 41 de angajamente
Scutul Oriental - 59
Orarul excursiilor:
- pentru desfăşurarea forţelor: ora 6
- pentru primele ciocniri: ora 7
- pentru bătălia propriu zisă: ora 8
Nu este tolerată vreo imixtiune, de orice natură, în cursul bătăliei. Turistul care va încălca această regulă, va fi exclus FĂRĂ EXCEPŢIE de la pariuri!!!

La un ghişeu, două fete drăguţe distribuiau buletine de pariuri. Magnus Ridolph intră tacticos în restaurant unde comandă un mic dejun uşor (suc de fructe, o chiflă şi cafea), pe care îl expedie în doi timpi şi trei mişcări, ceea ce îi lăsă timp suficient ca să-şi rezerve un loc în prima excursie.

Vehiculul de observare era din tipul acela special conceput ca să transporte grupuri numeroase pe terenuri accidentate. Bena propriu-zisă era suspendată prin două cabluri solide de un fel de zmeu - elicopter care se deplasa la vreo 200 de metri mai sus. Operatorul, instalat la prora cabinei, o manevra prin telecomandă, astfel încât aceasta să planeze la o înălţime de vreo 3 metri faţă de sol, survolând cascade, munţi, lacuri şi, în general, orice formă de relief, fără ca pasagerii să fie deranjaţi de zgomotul motoarelor sau de golurile de aer.

Câmpia cu Nucşoară era foarte îndepărtată; pilotul îşi dirijă aparatul peste Muntele de Bazalt, apoi îl înscrise pe o traiectorie de coborîre lină, către nord-est. Pi - Sagittarius urcă pe bolta celestă ca un balon incandescent şi cenuşiul, verdele, ciclamenul şi purpura peisajului kokodian, străluciră în lumina astrului diurn ca o tapiserie caucaziană.

— Ne apropiem de Scutul Oriental - anunţă ghidul pe un ton insinuant. Castelul se află puţin în dreapta dumneavoastră, în apropierea falezei aceleia înalte de granit, de la care îşi trage numele. Dacă priviţi cu atenţie, puteţi observa trupele sale în marş.

Aplecându-se conştiincios, Magnus Ridolph remarcă o coloană galbenă şi brună şerpuind pe flancul muntelui. Undeva, în spatele ei, se înălţa marele arbore-totem de peste şaptezeci de metri, a cărui imensă coroană umbrea sub cascada frunzişului roz, negru şi verde Castelul de formă tronconică.

Vehiculul coborî pe nesimţite, survolă o parcelă împădurită şi stopă la trei metri deasupra unei pajişti verzi.

— Iată-ne ajunşi pe Câmpia cu Nucşoară - răsună din nou vocea voalată a ghidului. În depărtare puteţi observa reşedinţa şi arborele-totem al Castelului Nucşoarei, în prezent în război cu Castelul Grotei Opaline, cotă 9 la 7 pentru ambii beligeranţi... Dacă urmăriţi atent cu privirea liziera de bambus, puteţi vedea caschetele verzi ale războinicilor Dunei de Fildeş. Desigur, nu putem decât să prezumăm strategia lor, însă, după toate aparenţele, ei par să pregătească o ofensivă după un plan mai degrabă complicat...

De undeva, din spate, o voce feminină ceru cu harţag:

— Ce naiba, nu puteţi urca mai sus, să vedem şi noi mai bine?

— Desigur, cum să nu, Mrs. Chaim.

Două sute de metri mai sus, elicele elicopterului se puseră în mişcare şi bena fu ridicată ca un fulg.

Ghidul îşi reluă expunerea:

— Acum îi puteţi vedea pe războinicii Scutului Oriental apărând pe creasta colinei... S-ar zice că au anticipat strategia Dunei de Fildeş şi pregătesc un atac pe flanc... Iată! (Vocea ghidului urcă câteva semitonuri şi ritmul deveni alert) Extraordinar!... Avangarda declanşează un atac fulgerător... Scutul Oriental atrage

cercetaşii Dunei de Fildeş într-o ambuscadă... Acum nu se mai văd. Pare că pentru astăzi au adoptat Codul nr. 4, sau poate nr. 36, care permite libera utilizare a tuturor armelor, fără nici o restricţie.

Un bătrânel cu un nas roşu şi bulbos ca o căpşună comandă înciudat:

— Şofer, du-ne la nivelul solului. De atât de sus, vedeam la fel de bine şi de la hotel.

— Desigur, Mr. Pilby.

Bena coborî. Doamna Chaim pufni plină de dispreţ şi-l străfulgeră cu privirea.

Câmpia urca sub ei; aterizară lin pe un fel de iederă târâtoare, cu frunze verzi-negre lăcuite. Ghidul le spuse:

— Dacă doriţi, puteţi continua pe jos. În propriul dumneavoastră interes, nu vă apropiaţi de câmpul de luptă la mai puţin de o sută de metri. În orice caz, hotelul îşi declină orice responsabilitate.

— Haide-ţi odată! - gâfâi înciudat dl. Pilby. Primele încăierări or să se termine, înainte să le putem vedea de aproape.

Ghidul clătină din cap cu îngăduinţă:

— Nu-s decât la preparativele pregătitoare de asigurare a poziţiilor, Mr. Pilby. O să mai manevreze eschivând şi fentând încă vreo jumătate de oră. Asta-i baza strategiei lor - nici una dintre părţi nu va angaja lupta înainte de a-şi fi asigurat maxim de avantaje.

Şoferul deblocă portiera. Cu dl. Pilby în frunte, două-trei duzini de spectatori puseră piciorul pe Câmpia cu Nucşoară, printre aceştia numărându-se Magnus Ridolph, d-na. Chaim şi prietena ei cu cap de păun şi care răspundea la numele de "Doamna Borgage".

— Atenţie! Doamnelor şi domnilor! - le reaminti ghidul. Nu vă apropiaţi prea mult de bătălie.

— Am pariat pe Scutul Oriental - zise cu o cochetărie deplasată d-na Borgage - şi vreau să fiu sigură că totul este în ordine!

Magnus Ridolph inspectă din ochi câmpul de luptă.

— Tare mi-e teamă să nu fiţi deziluzionată, Mrs. Borgage. După părerea mea, Duna de Fildeş şi-a asigurat poziţii mai bune; dacă ţin bine flancul drept, cedează un pic pe centru şi iau forţele Scutului Oriental prin învăluire pe ambele părţi, când acestea vor ataca, rezultatul întâlnirii de astăzi nu suscită nici o îndoială!

— Ia te uită ce minte sclipitoare, adevărat computer! - comentă pe un ton sarcastic d-na Borgage, adresându-se d-nei Chaim.

Dl. Pilby interveni şi el în discuţie:

— Nu cred că intuiţi ansamblul câmpului de luptă, sir. Scutului Oriental îi este suficient să ocolească pâlcul de arbori de acolo şi, gata, i-a şi căzut în spate Dunei de Fildeş...

— Da, dar acţionând în acest fel - remarcă amabil Magnus Ridolph - îşi lasă propria ariergardă complet descoperită; în orice caz, este clar că Duna de Fildeş deţine avantajul în manevră!

Un al doilea aparat ateriză în spatele lor. Portierele se deschiseră, lăsând să coboare un alt grup de turişti gălăgioşi:

— Ce s-a întâmplat până acum?

— Cine câştigă?

— Situaţia în teren este fluidă, declară Pilby.

— Uitaţi-vă! Se apropie! - izbucniră voci agitate. Au pornit la atac!

Acum, începuseră să răsune acordurile şuierătoare ale imnurilor de război: mai întâi cel intonat de combatanţii Dunei de Fildeş, o melopee sacră glorificând virtuţile Castelului mult iubit, căreia îi răspunse cantata stridentă a Scutului Oriental.

Războinicii Scutului Oriental se revărsară în josul colinei, avansând în rânduri compacte.

Tumult de ţipete de luptă. Învălmăşeală. Trupuri chitinoase izbindu-se de alte trupuri. Hârşâitul sec al cuţitelor şi lăncilor care se încrucişează, parează, hăcuie. Ordine fluierate răguşit. Moarte.

În faţă, în spate, pe flancuri, peste tot, verdele şi negrul se amestecau inextricabil cu oranjul şi albul. Corpuri nenumărate erau mutilate sau dezmembrate fără milă; capete se rostogoleau în iarba grasă şi sute de suflete se înălţau bulucindu-se la un loc spre Castelul de Dincolo de Cer.

La câţiva metri în spatele înfiorătorului meleu patrulau stegarii celor două tabere - purtătorii de grefon ai arborilor-totem, a căror captură semnifică înfrângerea unora şi victoria celorlalţi.

Pe drumul de întoarcere, Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage nu scoaseră un cuvânt, ţinându-se deoparte, iar Mr. Pilby preferă să se uite furios pe fereastră.

La un moment dat, Magnus Ridolph îl abordă afabil pe Pilby:

— Aş putea spune că, într-un fel, până şi un strateg amator ca mine găseşte asemenea bătălii cam plictisitoare. Este suficient să arunci o privire şi experienţa vieţii de zi cu zi îţi relevă finalul logic al luptei. Desigur, nimeni nu-i scutit de greşeli dar, având în vedere forţele sensibil egale şi valoarea echivalentă a şefilor, eşti îndreptăţit să consideri că armata care ocupă cele mai bune poziţii va fi cea care obţine victoria.

Pilby îşi plecă ochii, muşcându-şi mustaţa. Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage păreau absorbite de peisaj.

— În ceea ce mă priveşte - continuă Magnus Ridolph - eu nu joc niciodată. Mai degrabă admir un atac dinamic la adresa destinului, decât supunerea oarbă şi pasivitatea caracteristice jucătorului tipic. Aceasta nu înseamnă că nu-mi pare rău c-aţi pierdut, dar sper că pierderea nu-i prea mare, nu?

Întrebarea lui rămase fără răspuns, de parcă ar fi vorbit cu surzii. După o vreme, d-na Chaim îi şopti ceva neinteligibil d-nei Borgage, iar dl. Pilby se prefăcu că doarme. O tăcere grea se lăsă până la sfârşitul călătoriei.

După o cină uşoară - proteine vegetale de Bylandia, salată şi brânzeturi - Magnus Ridolph se îndreptă agale către hol pentru a consulta programul pentru a doua zi.

Afişul expus anunţa:

BĂTĂLIA DE MÂINE:
CASTELUL POTGORIEI
contra
CASTELULUI URLĂTOR
lângă Platforma de Porfir
Cota Castelului Potgoriei: 1 la 3
Cota Castelului Urlător: 4 la 1
Pariurile trebuie înregistrate la ghid
Palmaresul ultimelor 100 de bătălii:
Castelul Potgoriei a câştigat 77, iar
Castelul Urlător - 23

Întorcându-se ca să plece, Magnus Ridolph se ciocni de Julius See, care - bine înfipt pe picioare şi cu mâinile la spate - îl fixa cu o privire ostilă:

— Ia zi, Ridolph, ai cumva de gând să-ţi încerci norocul?

Magnus Ridolph îşi ţuguie buzele şi răspunse dubitativ:

— Un pariu pe Castelul Urlător s-ar putea dovedi, de ce nu, profitabil!

— Întocmai.

— Pe de altă parte, Podgoria e favorită.

— Aşa scrie pe afiş.

— Către cine vi se îndreaptă preferinţele personale, Mr. See? - întrebă candid Magnus Ridolph.

— Eu n-am preferinţe. Eu "merg" 23 la 77.

— A, dacă înţeleg eu bine, nu sunteţi jucător!

— Absolut deloc.

Ridolph îşi mângâie barba, fixând plafonul cu un aer gânditor:

— Normal, şi eu aş fi tentat să procedez la fel... Numai că, vedeţi dumneavoastră, aceste războaie oferă strategului amator o ocazie nesperată de a-şi verifica nivelul capacităţilor, motiv pentru care s-ar putea să renunţ la principiile de-o viaţă şi să încerc o testare a teoriilor mele.

Julius See aruncă o privire circulară holului.

— Toţi cei de aici nu fac altceva.

— Există şi o limită a pariurilor?

See îl scrută cu atenţie şi rosti răspicat:

— În general, plătim până la un plafon maxim de 100 000 credite.

Magnus Ridolph se înclină:

— Mulţumesc.

Traversă marele hol şi intră în bibliotecă. Pe unul dintre pereţi era afişată o hartă, indicând, printr-un mic cerc roşu, poziţia fiecărui Castel. Localiză Castelul Urlător şi cel al Potgoriei, apoi locul numit Platforma de Porfir, acesta din urmă - lângă un fiord al Golfului Dragonului. Magnus Ridolph luă de pe o etajeră o hartă fizică la scară mare a regiunii respective, o întinse pe o masă şi petrecu o jumătate de oră studiind-o cu mare atenţie.

În cele din urmă, se ridică, puse harta la loc, traversă holul fără să se grăbească şi ieşi pe o poartă laterală. Pilotul care îl dusese în ajun, se ridică şi-i veni în întâmpinare:

— Bună seara, Mr. Ridolph. Doriţi să faceţi o ieşire?

— Exact. Aţi ghicit. Sunteţi liber?

— Într-o clipă. Numai cât să-mi depun raportul pe ziua de astăzi.

Ridolph privi gânditor la pilotul care dispăru în grabă pe o uşă purtând inscripţia "Birouri". După o scurtă ezitare, Ridolph reveni în holul principal, prin ale cărui vitrine de cristal îl văzu pe pilot apropiindu-se de Bruce Holpers şi vorbindu-i cu însufleţire.

Holpers îşi trecu degetele subţiri ale mâinii prin părul roşcovan şi-i dădu nervos câteva instrucţiuni. Pilotul aprobă grav din cap şi se îndepărtă. Magnus Ridoplh se întoarse la miniplatforma hotelului, unde îl găsi pe pilot aşteptându-l lângă aerotaxi.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să-l anunţ pe Clark de venirea mea - îi zise cu jovialitate Ridolph. Asta, pentru cazul că am rămâne în pană sau - Doamne fereşte! - am avea vreun accident. I-ar permite să-şi dea seama că am păţit ceva şi deci, să mă caute imediat, nu?

Mâinile pilotului ezitară să apuce comenzile. Magnus Ridolph continuă cu aceeaşi bună-dispoziţie:

— În altă ordine de idei... e ceva vânat pe Kokod?

— Nu, sir, de nici un fel.

— Păcat, mare păcat... Port cu mine un mini pistolet, pentru eventualitatea ivirii vreunei ocazii, să-mi adjudec unul sau două trofee... sau pentru cazul întâlnirii cu niscaiva indigeni agresivi...

— Probabilitate practic nulă, sir.

— Ei, asta - comentă Ridolph din ce în ce mai vesel. Ce, nu-i posibil să te-nşeli? Tocmai de accea eu îmi ţin întotdeauna pistoletul la îndemână.

Pilotul nu-i mai răspunse, privind ţintă înainte prin parbriz.

Magnus Ridolph urcă şi se aşeză pe scaunul din spate.

— Du-mă, te rog, la Biroul Controlului.

— Am înţeles, Mr. Ridolph.

Everley Clark îşi întâmpină cu circumspecţie vizitatorul. Când Magnus Ridolph se lăsă într-unul din fotolii, privirea lui Clark îl ocoli cu obstinaţie. Magnus Ridolph îşi aprinse o ţigaretă de simili-tutun aromat.

— Scuturile acelea, de pe perete, sunt artizanat indigen, nu-i aşa?

— Da - îi răspunse cu grabă Clark. Fiecare Castel îşi are culorile şi însemnele sale specifice.

— Pentru ochiul unui pământean, desenele par rodul pur al întâmplării, dar, desigur, simbolistica kokodiană este esenţialmente unică... Splendide exponate... Cam care ar fi preţul unei asemenea colecţii?

Clark îşi privi gânditor scuturile.

— Mi-ar fi greu să mă despart de ele, deşi, cred, mi-aş putea procura altele. Scuturile astea sunt dificil de obţinut; fiecare din ele necesită mii de ore de lucru. Lacul este preparat printr-o metodă deosebit de laborioasă, care presupune răzuirea pigmenţilor într-un excipient obţinut prin fierberea cadavrelor.

Ridolph aprobă cu subînţeles:

— Şi, cu această ocazie, se debarasează şi de cei căzuţi pe câmpul de luptă.

— Exact. Şi pentru asta au un întreg ritual.

— Dar, ca să revenim la scuturi, aţi fi de acord să vă despărţiţi de ele pentru o sumă de 10 000 credite?

Chipul lui Clark reflectă un profund conflict interior. În cele din urmă îşi aprinse şi el o ţigaretă, trase un fum cu sete şi rosti cu obidă:

— Da... Aş accepta 10 000 de credite. La salariul meu... nu-mi pot permite să refuz o asemenea ofertă!

— Ar fi însă la fel de păcat să vă lipsiţi de o colecţie la care ţineţi atât de mult - zise înţelegător Ridolph. (Îşi examină cu un ochi critic dosul palmei şi continuă) Dacă 10 000 de credite reprezintă atât de mult pentru dumneavoastră de ce nu pariaţi la Hotel? Cu cunoştinţele pe care le aveţi despre războaiele kokodiene, cu informaţiile unice de care dispuneţi...

Clark îşi clătină trist capul:

— Îmi este imposibil să pariez la asemenea cote! Unde mai pui că de pariat la Hotel, pariază numai fraierii...

— Hm! - Magnus Ridolph se încruntă. Trebuie să existe o posibilitate de a influenţa rezultatul unei bătălii. Mâine, spre exemplu, Castelele Urlător şi Podgoriei se vor lupta pe Platforma de Porfir, iar cota Urlătorului pare destul de interesantă.

Clark pufni:

— Îţi pierzi izmenele pariind pe Castelul Urlător. Toţi veteranii i-au murit în timpul Campaniei Pyrite.

Părând a nu-l fi auzit, Magnus Ridolph continuă gânditor.

— Castelul Urlător ar putea învinge dacă ar fi puţin ajutat...

Chipul lui Clark se schimonosi într-o mască grotească.

— Domnule, eu sunt un funcţionar al Commonwealth-ului! Nu pot să mă pretez la asemenea maşinaţiuni! Nici să nu vă gândiţi!

Magnus Ridolph interveni împăciuitor:

— Desigur, o propunere de genul acesta nu poate fi acceptată aşa, tam-nisam! Trebuie analizată pe îndelete. Într-un anume sens, este chiar în interesul Commonwealth-ului ca Hanul din Valea Umbroasă să-şi înceteze activitatea, ori măcar actuala conducere. Iar ruina financiară este o armă la fel de bună ca oricare alta. Dacă noi, aşa, ca din întâmplare, ne alegem şi cu un oarecare profit, nu cred să existe cineva în întregul univers care să se formalizeze. Mai ales dacă rolul pe care l-aţi putea juca în întreaga afacere ar fi disimulat cu mare grijă...

Clark îşi băgă mâinile în buzunare şi, ridicând din umeri, îl privi lung pe Magnus Ridolph.

— Este de neconceput să iau partea unui Castel împotriva altuia. Dacă aş face-o, puţina influenţă de care, cât de cât, mă bucur pe Kokod, s-ar duce dracului.

Magnus Ridolph negă din cap cu indulgenţă.

— Tare mi-e teamă că dumneata ne vezi înarmaţi cu suliţe, mărşăluind cot la cot cu restul trupei şi bătându-ne în primele rânduri. Nu, nici vorbă, dragul meu. Ţin să te asigur că nici nu mi-a trecut prin gând o trăznaie atât de bătătoare la ochi.

— Ei, ş-atunci - bombăni îmbufnat Clark - la ce naiba te-ai gândit?

— M-am gândit că dacă am împrăştia pe câmpul de luptă câteva bile dintr-un exploziv foarte uşor - fulminant de mercur, de exemplu - nimănui nu i-ar da prin minte să ne găsească vinovaţi, în cazul în care războinicii Podgoriei le-ar detona călcându-le, fapt care ar genera dezordinea cea mai totală în rândurile lor.

— Şi amplasarea? De unde ai să ştii unde să le pui? Eu cred...

Magnus îl opri cu un gest al mâinii.

— Eu, unul, mă consider un autodidact extrem de avizat în domeniul strategiei militare; îmi asum întreaga responsabilitate legată de această parte a planului.

— Dar n-am fulminant de mercur! - protestă exasperat Clark. Şi nici vreun alt fel de exploziv!

— Dar un laborator ai?

— Mda. Unul improvizat - admise Clark, în silă.

— Ai cumva, printre reactivi, iod şi acid nitric?

— Păi... da.

— Atunci, la treabă. Pentru ce avem noi nevoie, nitratul de iod este cel mai indicat.

(Continuare în numărul viitor)

Traducerea:
Mihaela şi Cristian Ionescu

POŞTA REDACŢIEI

MIHAI DORADON. Povestirea este construită pe baza unei poante pe care nici măcar "celebră" nu îndrăznesc s-o numesc. (Este pur şi simplu una dintre cele mai uzate din toate timpurile.) Îţi sugerez să frecventezi cenaclul SF din localitate.

CONSTANTINESCU CIPRIAN-VIOREL. 1) Drepturile şi îndatoririle autorului unei cărţi se negociază şi se consemnează într-un contract; 2) Cenaclul "Quasar" din Iaşi continuă să activeze - imposibil să nu poţi lua legătura cu ei; 3) "Domnul Smith" este atât de "plată" încât nici nu ştiu de unde să încep cu observaţiile. Oricum, cea mai nebuloasă mi s-a părut uşurinţa/rapiditatea transformării în energie.

PALANET DUMITRU (Str. Aleea Pieţii, bl.B6, sc.B, et.I, apt.26, Slobozia, jud.Ialomiţa, cod 8400) ne transmite următoarele: "Fan Clubul SF Meridian Braşov" anunţă pe toţi iubitorii adevăraţi ai literaturii SF că a luat fiinţă "Fan Clubul SF Meridian Slobozia" (la adresa menţionată anterior).

DAN DANIEL. În privinţa "Exilatului", nu publicăm (deocamdată) poezii. "O poveste SF scurtă" este mult prea... scurtă, iar "Intâlnire..." are prea multe poante forţate. In ciuda tuturor acestor reproşuri, am senzaţia că există talent (dublat, se pare, de superficialitate). Aştept alte texte.

SPINEANU ANGELA. Ideal ar fi să poţi participa la şedinţele unui cenaclu SF. Acolo ţi s-ar explica mai detaliat unele aspecte legate de construcţia unui text literar (explicaţii pentru care nu avem spaţiu în această rubrică). Personal consider că mai trebuie să lucrezi în această direcţie, întrucât "Războiul..." este mult prea schematic în ceea ce priveşte forma.

ANTARG, Asociaţia de literatură SF (Casa Studentului din Piteşti) anunţă că a apărut "Antarg SF" nr.1/1994 - publicaţie lunară de anticipaţie.

Mihai-Dan Pavelescu

CORNEL ROBU
vă prezintă:

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE

PREMIUL APOLLO
(Le Prix Apollo)

Premiul Apollo, asemeni Premiului Cosmos 2000 (şi spre deosebire de Premiul Rosny Aîne şi de Marele Premiu al SF-ului francez), este un premiu cu eligibilitate nelimitată, nerestrictivăm deschis cu şanse egale atât autorilor de limbă franceză (de oriunde, nu numai din Franţa, unde premiul este acordat), cât şi autorilor străini, ne-francofoni, traduşi şi publicaţi în limba franceză în anul precedent acordării premiului. Practic, acest "regim non-protecţionist" favorizează, cum lesne se poate bănui, marile nume şi titluri de celebritate mondială, covârşitor anglofone (britanice şi mai ales americane).

Există un singur premiu, pentru roman.

Juriile care au deliberat asupra Premiului Apollo au fost formate din câte numai trei membri, dar nu aceiaşi în fiecare an, ci înlocuiţi prin rotaţie. Am pus verbele la timpul trecut, întrucât Premiul Apollo şi-a încetat existenţa în 1991 (şi, cel puţin după informaţia disponibilă până în acest moment, încă nu şi-a reluat-o).

1971/1972: Isle of the Dead de Roger Zelazny

1972/1973: Stand on Zanzibar de John Brunner

1973/1974: The Iron Dream de Norman Spinrad

1974/1975: The Embedding (L'Enchassement) de Ian Watson

1975/1976: Nightwings de Robert Silverberg

1976/1977: Cette chere humanité de Philippe Curval

1977/1978: Hellstrom's Hive de Frank Herbert

1978/1979: Gateway de Frederik Pohl

1979/1980: The Persistence of Vision de John Varley

1980/1981: Juniper Time de Kate Wilhelm

1981/1982: Symbiote's Crown de Scott Baker

1982/1983: L'Orbe el la roue de Michel Jeury

1983/1984: Les Semeurs d'abîmes de Serge Brussolo

1984/1985: The Citadel of the Autarch de Gene Wolfe

1985/1986: Blood Music de Greg Bear

1986/1987: The Anubis Gates de Tim Powers

1987/1988: La Compagnie des galces de G.J. Arnaud

1988/1989: ————

1989/1990: Argentine de Joel Houssin

Date preluate din: REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners. Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.

I.S.S.N. 1220 - 8620